Hans Kneifel

PLANETA MLČENÍ

Přeložila Michaela Škultéty

l.

Mezi hvězdami se pohybovala nepatrná, žhnoucí tečka, a stále se zvětšovala. Narůstala překvapivě rychle, a když se přiblížila, ukázalo se, zeje to vesmírná loď, kovová koule o průměru půl kilometru. Prosvštěla kolem malého planetoidu a ztratila se mezi jinými světelnými tečkami mezi bezpočtem hvězd východní galaktické oblasti, více než
osmnáct tisíc světelných let od Sluneční soustavy.

A planetoid se dál otáčel v temném vesmíru.

Místnost působila tak trochu jako hrobka a byla plná nejrůznějších strojů a zařízení, řídicích jednotek, přístrojů a měřičů. Prostor byl ukrytý prakticky ve středu koule a zahalen přítmím. Z klenutých obrazovek svítila slunce a hvězdy v neznámých, nezvyklých konstelacích. Loď se teprve před několika vteřinami vrátila do normálního trojrozměrného prostoru.

Celý dlouhý let doprovázelo takřka neslyšné tikání. Zdálo se, že už ho nikdo nevnímá. Muži si na ten zvuk museli zvyknout jako na spoustu jiných.

S každým tiknutím se najedná z obrazovek objevila malá číslice. Zářily ostře žlutě.

02 hodin 17 minut 45 vteřin 10. května 2436

Pozitronicky kontrolované lodní hodiny byly kalibrované na normální pozemský čas a fungovaly od chvíle, kdy poprvé naskočily lodní motory. Již léta. Tyto imperiální lodi si s sebou do vesmíru braly i imperiální čas.

„Gilberte?" ozval se klidný, lehce nakřáplý hlas.

„Ano, kapitáne?"

Astrogátor Gilbert přizpůsobil v průběhu tří let svůj hlas kapitánovu, tak jako mnoho jiného. Bontainerbyl člověk, který toho po posádce nežádal málo, a který dokázal být vzorem čtyřiadvacet hodin denně. Oblíbený nebyl.

„Vzdálenost ke Kyrou, prosím."

„Čtyřicet světelných minut, kapitáne," odvětil astrogátor tiše.

„Díky. Pokračujte. Přistaneme na Roanoke, ve fabergeském obchodním přístavu."

„Rozumím," potvrdil Gilbert.

Někdo, koho v přítmí nebylo vidět, si odkašlal, a vysokým hlasem poznamenal: „To bude megar. Konečně zas jednou pevná půda pod nohama!"
Ticho... naplněné tikáním, šuměním, praskáním a klapáním přístrojů. Neuvěřitelně pomalu začalo negativní zrychlení.
Tisíc padesát sedm dní...
Už téměř tři roky nebyla tahle loď na žádné pozemské planetě. Stříbrná koule byla po celou tu dobu daleko od pozemské kultury. Tisíc padesát sedm dní byli členové posádky sami se sebou a toužili po přistání. Za sebou nechali vzrušující události a spoustu tvrdé práce. :
Loď opět snížila rychlost.
Pětatřicet světelných minut před nimi začalo narůstat žluté slunce spektrálního typu, který sliboval osídlené planety. Bontainer věděl, o jaké planety se jed, na, a těšil se, až přistanou. A zároveň věděl, že jeho radost nebude už nikdy tak otevřená, tak čistá, jako před dnem, kdy... Vyhnal myšlenku z hlavy a natáhl ruku. Stiskl příslušné tlačítko a místnost zjasněla. Nyní bylo možné rozpoznat, že v hlavní centrále lodi sedí čtyři muži. Lépe řečeno tři muži a Amber.
Amber totiž nebyl muž přesněji, nebyl to člověk.
„Zdá se, že se vevnitř usmíváte, kapitáne," řekl pronikavým hlasem. „Těšíte se na přistání, Viviere?"
Bontainer se otočil v křesle, pohlédl Amberovi do očí a ušklíbl se. Pak mlčky sáhl svému protějšku do náprsní kapsy podivného oděvu a vytáhl Štíhlou tužku. Rychlým pohybem ji hodil astrogátorovi, který ji šikovně chytil a zastrčil zpátky do bloku.
„Opravdu mrzutostní," zavrtěl Amber hlavou. „Tak těšíte se, kapitáne?"
„Do jisté míry," opáčil Bontainer stručně. „Slíbil jsi mi, že věci tady na můstku necháš na pokoji. Co to mělo znamenat?"
Amber se rozpačitě zavrtěl.
„Ta věc se tak krásně megar leskla, kapitáne! Neodolávatelně!"
Astrogátor se dal do smíchu.
•„Zachránili jsme tě," obrátil se k Amberovi, „a ty neděláš nic jiného, než že neustále kradeš věci, které potřebujeme. Má snad tohle být tvůj dík?"
Amber se zahihňal.
„Pokušení velké je," řekl. „Velmi polítovné!"
Kapitán se s povzdechem otočil zpět k pultu. Kurs byl naprogramovaný tak, aby loď v bezprostřední blízkosti planety dosáhla správné přistávací rychlosti. Čtvrtý muž na můstku stále mlčel a pozoroval své tři rozdílné partnery velkýma tmavýma očima. Byla to skutečně neobvyklá kombinace. Vivier Bontainer, kapitán lodi. Čtyřicet pět let, štíhlý, skoro hubený. Obličej zbrázděný vráskami, které by vlastně neměl mít, vždyť byl v nejlepších

letech. Tmavohnědé, skoro černé vlasy, trochu delší než bylo obvyklé, začínaly na spáncích šedivět. Bontainer mluvil málo, vždy mimořádně tichým hlasem a v intervalech, které byly podle jeho nálady delší nebo kratší, býval cynický. Někdy se zdálo, že vyhledává nebezpečí jen proto, aby v něm zahynul. Za to, že byl ještě naživu a mohl šířit svůj cynismus, vděčil především svým kvalitám velitele a psychologa. Bontainer patřil ve výzkumné flotile k absolutní špičce. Jeho loď se právě vracela ze vzrušujícího letu do oblastí Bluů.

„Cantrado, připravte prosím radiogram," řekl Bontainer tiše. „Žádáme o povolení k přistání, abychom doplnili zásoby a udělali si krátkou dovolenou a tak dál. Přístav na Roanoke, město Faberge."

„Ano, pane," řekl radista a začal něco psát do bloku. „Kdy to mám poslat?"

„Jako obvykle."

„Rozumím, pane," řekl Joyl Cantrada a věděl, že radiogram je třeba odvysílat přesně dvacet minut před prvním dotykem výzkumné lodi a atmosféry druhé planety soustavy. V této a mnoha dalších věcech byl Bontainer perfekcionista.

„Vzdálenost, Gilberte?" zeptal se Cantrada astrogátora.

„Třicet dvě světelné minuty. Loď dále zpomaluje. Hodnoty normální."

Cantrada připravoval zakódovaný radiogram a občas rychle vzhlédl k Oomphu Amberovi. Bylo třeba na něj neustále dávat pozor, jinak jste za chvíli postrádali předměty všeho možného druhu. Amber byl ztělesněním kleptomanie. Před chvílí pod rouškou přítmí sbalil tužku a nikdo nemohl tušit, co to bude příště zbraň, poznámky, lesklé předměty ať už důležité nebo bezcenné... Amber kradl vše, co dokázal unést.

A přece, mělli Bontainer na palubě nějakého přítele, pak to byl právě Amber. Byl s posádkou už dva a půl roku pozemského času, Bontainer ho zachránil s nasazením vlastního života, když ho kmen, k němuž patřil, chtěl rituálně obětovat. Nikdo na lodi netušil, proč si kapitán tolik cení právě takové podivné bytosti. Amber kradl, kuckal, překrucoval jazyk a vůbec šel lidem svým pronikavým hlasem a výzorem na nervy.

Co kapitán na Amberovi viděl?

Touto otázkou se stále ještě zabývala celá posádka výzkumné lodi. Amber byl stejně vysoký jako Bontainer, asi sto osmdesát centimetrů. Do křesla, kde seděl, by se vešlo pět takových byl totiž hubený jako lunt. Když na něj dopadalo světlo, vypadal jako živý model lidského těla. Čirou tkání byly totiž jasné vidět všechny žíly a kosti, a napůl průhledný oděv, který nosil, víc odhaloval než zakrýval. Orgány nejrůznějších barev

zřetelně pulzovaly, a mužstvu dlouho trvalo, než si na Ambera zvyklo. Už jen samotná jeho hlava byla pozoruhodná: kulovitá, průměr asi třicet centimetrů, průhledná a vráscitá, se dvěma velkýma očima, jejichž eliptické

panenky se podle dopadajícího světla výrazně rozšiřovaly nebo zužovaly jako u pozemských koček. Obrovská ústa s převislým spodním rtem a malý nosík bez dírek dotvářely dojem klauna, který se každou chvíli rozpláče. Uši byly špičaté a na konci z nich vyrůstaly chomáčky chlupů. Amberův přístup k jazyku hovořil lámaným interkosmem byla kapitola sama pro sebe. Jeho nejodvážnější výtvory mezi posádkou kolovaly jako citáty. Amber s jazykem zacházel naprosto bezstarostně a virtuózně.
Vivier Bontainer vstal.
„Jdu si dát kafe," řekl tiše a zamířil k antigravu. „Jsem zpátky za pár minut a budu řídit přistání."
„Rozumám, pane," řekl Gilbert.
Když kapitán zmizel, s Cantradou na sebe významně pohlédli a pak astrogátor sáhl po cigaretě.
„Člověče," prohlásil tiše, ale důrazně, „starej má zase jednou náladu! Ten jednou vybuchne.
Rád s ním lítám, ale někdy je toho i na mě trochu moc."
„Máš pravdu," souhlasil Cantrada. „Dneska je na tom zvlášť špatně. Souvisí to s Roanoke, co myslíš?"
Gilbert pokrčil širokými rameny.
„Byl tam mockrát, říká se. Nejspíš tam má spoustu známých. Říkám ti, že Bontainer s sebou táhne něco, s čím se nemůže vyrovnat. Nikdo neví, co to je. Rána osudu nebo tak něco. Je zázrak, že ještě neumřel na žaludečnívředy."
„Na to dneska nikdo neumírá," namítl Joyl. „Jednou se dovíme o co jde. A pak budeme buď moc překvapení, nebo budeme mít důvod k velkým obavám."
Netušil, jak moc má pravdu.
V lodi to na první pohled vypadalo jako po vymření, ale zdání klamalo; mužstvo se zabývalo závěrečnými analýzami, každý na svém místě uvnitř obrovité koule. EX-2333 byla postavena kolem jádra bitevního křižníku imperiální třídy. Strojové zařízení mohlo směle konkurovat bitevní lodí, avšak zbraně a podstatné části vnitřního zařízení byly modifikovány, aby odpovídaly novým .podmínkám. Byla to krásná a absolutně účelná vysoce moderní loď.
Bontainer a Amber se latentním silovým polem pomalu vznášeli vzhůru, z paluby patnáct na palubu devatenáct.
Kapitán se vyhoupl z otvoru antigravu a zašel do boční chodby. Amber mu i>yj v patách. Vešel do bílých dveří, za nimiž byly tři jeho soukromé místnosti obývací pokoj, ložnice a pracovna. Vzal si služební zbraň a chtěl místnost zase hned opustit. Amber natáhl neuvěřitelně tenkou paži a kapitána zastavil.

„Víviere," řekl svým jasným hláskem, „musím vám něco poznamenat."
Po kapitánově tváři přelétl krátký úsměv.
„Poslouchám," řekl krátce. „Co se děje?"
„Měl byste být poslušný mým poradám, kapitáne."
„Jakým poradám?"
Bontainer už dávno rozuměl uměleckému vyjadřování svého průhledného přítele. Neprůhledné byly pro tisíc členů posádky jen jeho myšlenky a zvláštní schopnosti.
„Mužstvo vás respektevává," vysvětloval Amber. „Ale neoblibuje vás, kapitáne. Děláte staré chyby. V pocitech mužstva je málo přátelskostí. Měl byste být víc víc uvolný. Srozuměno?"
„Rozumím ti," řekl Vivier. „Koneckonců jsem na palubě proto, abych se staral o zábavu tisícovky lidí. Co by se vám líbilo? Nějaká malá show, kde bych vystupoval jako kouzelník? Kapitán Bonnie a jeho komická kosmická loď. A s hudbou!"
Amber smutně zavrtěl hlavou.
„Já trpím luskurně," vysvětloval. „Všude se nad vámi diví. Říkají, kapitán je zamračivý a uzavíravý. Těžký sociologický případ!"
Bontainer na něj upřeně pohledí.
„A co se ode mě tedy čeká?"
Amber si nervózně odkašlal a pokračoval: „Ne mnoho. Jste vždycky vzor. Jste nedošáhnutelný. Mužstvo přeje méně cynika a více srozumění. Více veselíce."
„Takže větší porozumění a víc zábavy," konstatoval Bontainer. Jeho černé oči přelétly psychologické příručky v knihovně a pak zabloudily k trojrozměrné fotografii na psacím stole. Byly na ní dvě asi desetileté děti a velice krásná žena. Ze rtů mu okamžité zmizel úsměv.
„Je těžké zapomenout na to všechno/' řekl tiše. „Jsem kapitán výzkumné lodi, na nadčlověk. Zřejmě..."
„To je ono," řekl Amber.
„Co?"
„Vysvětlujte lidem, že nejste nadčlověk. Vysvětlujte, proč hledáte nebezpečí, proč jste mlčenlivý a cynický! Srozumění vyvolává přátelskost!"
„Obávám se," prohlásil Bontainer potichu a pozoroval přitom svého záhadného přítele, „obávám se, že už není dost času. Brzy přistaneme, mužstvo se rozptýlí po celé kolonii, a pak zamíříme rovnou k Zemi. Navíc si myslím, že se mé myšlenky nehodí k tomu, aby vešly na palubě v obecnou známost. Nejsem spisovatel."
„No, no," napomenul ho Oomph. „Nepochopenost je velice luskurní."
„Luskurnf' a „megar" byly kombinace interkosma a lourenštiny, Oomphovy rodné řeči. Nikdo nevěděl, co znamenají, ale všichni na palubě je neustále

používali.
„To není nepochopení," namítl Vivier Bontainer zachmuřeně, „ale sebeobrana. Nikdo nic neví nikdo mě nemůže lito
vat a nikdo se o mě nemůže bavit. Je to jednoduché."
„Beznadějnost veliká," prohlásil Amber. „Psychologie psychologa. Na lodi každopřípadně není.moc útulno. Pojďme vzít kávu."
Bontainer přikývl.
Vyšli z místnosti a za chvíli dorazili k jedné z jídelen. Kapitán naplnil dva plastové kelímky černou, horkou tekutinou bez mléka a cukru a jeden z nich podal Loureňanovi. Pil rychlými doušky a přemýšlel o přítelových slovech. Jistěže měl Oomph pravdu. Člověk nemusel být Loureňan, aby analyzoval náladu na palubě. Nebyla vysloveně špatná, ale rozhodně ne uvolněná.
Deirdre, Maře a Dannie...
Stalo se před třemi a půl lety. Bylo to, jako by ho popadla obrovitá ruka a pak jím vší silou praštila o zem. Deset let předtím každý den cítil, že slovo „štěstí" nemusí být líbivé heslo, ale skutečnost. A náhle bylo po všem. Nemohl dělat nic jiného, než neustále zahánět myšlenky tvrdou prací a vyhledáváním rizika. Pomáhalo to, ale v každé tiché minutě se vzpomínky vracely zákeřně ho přepadaly, ať už byl kdekoli.
Věděl, že nejedná správně, ale nemohl si pomoci. Rána byla ještě otevřená, bude trvat dlouho, než se zahojí. Jizvy však bude cítit po celý život.
Stejně jako Oomph cítil náladu na palubě. Bontainer si zapálil cigaretu, odhodil prázdný kelímek do odpadků a vysel z jídelny.
Maře, Dannie, Deirdre...
Vystoupil spolu s Amberern z antigravu a vrátil se do centrály.
„Právě vysíláme radiogram, kapitáne," přivítal ho radista.
„V pořádku," řekl Bontainer a zkontroloval přístroje. Přesně za dvacet minut se loď dotkne atmosféry Roanoke, druhé planety žlutého slunce Kyrou.
Soustava byla kolonizovaná před třemi sty dvaceti dvěma lety. Od té doby se rozvíjela kolonie na druhé planetě, zatímco zbylé dva světy nemohly být osídleny. Planeta nejblíže k slunci, Gieseler, byla příliš horká, příliš vlhká a příliš divoká. Nacházela se tam jen silně izolovaná vědecká základna. Amfora, třetí planeta, se podobala Marsu a vstup na ni byl možný pouze v ochranných skafandrech. Přesto i tam bylo městečko s asi tisícovkou obyvatel, kteří dobývali cenné kovy a byli pomocí transmiteru ve spojení s Roanoke. Soustava byla zcela soběstačná, byla administrativně spravována a dobrovolně se spojila s Terrou.
S Terrou, vzdálenou 18316 světelných let.
Uplynula minuta.
Kapitán překvapeně pohlédl na Joyla Cantradu, jenž mlčky pozoroval

přístroje ^
„Žádná odpověď?" zeptal se Bontainer do ticha. Cantrada pokrčil rameny. Otočil zesilovačem.
„Nic!" prohlásil.
„Opakujte prosím naše identifikační volání," řekl Bontainer.
„Pořád nic, kapitáne," ohlásil radista po chvíli.
V této chvíli Bontainer dokázal, že je skvělým lodním velitelem. Rychle vypnul pozitroniku, kontrolující přistávání lodi, aktivoval ruční řízení a zastavil let.
„Něco se muselo stát," prohlásil Gilbert. „Dvoumilionová kolonie nemůže být bez vysílače."
„Právě proto jsem zastavil," opáčil Bontainer a okamžitě si uvědomil, že jeho odpověď byla příliš ostrá. „Vyčkáme."
Otočil se k Amberovi a zalovil mezi jeho tělem a potahem křesla. Pak vytáhl třpytivou pozitroniku kávovaru a mlčky zavrtěl hlavou.
„Ještě zeje náš kalup pro Oompha moc těžký," prohlásil. „Jinak bychom si pro něj jednoho dne museli dojít do jeho kabiny. Řídicí zařízení kávovaru! To je opravdu jedinečné!"
Canírada se váhavě zasmál.
Oomph Amber se nervózně zachichotal.
• „Čertovsky meskarní," pronesl plačtivě.
Tři muži před obrazovkami se dali do hlasitého smíchu. Napětí, nahromadění za tři roky, se náhle uvolnilo. Celý vesmír vypadal najednou přívětivěji, dokonce i pro kapitána.
Port Faberge ale stále mlčel.

2.
EX-2333 pod velením VivieraBontainera odstartovala před třemi roky z Terry, aby ve východním sektoru Mléčné dráhy prozkoumala okrajové světy Bluů. Impérium se rozšiřovalo a nemohlo si dovolit neznat své okolí. Tisíce podobných lodí prováděly měření, testy a analýzy planet. Měla však ještě přejít celá tisíciletí, než bude registrována každá planeta galaxie. Zhruba jedenáct set osídlených světů představovalo v kosmickém oceánu jen hrstku ostrovů.
Tři roky vedl Bontainer svou loď spolehlivě a zručně, ale bez humoru a tak vzorně, že to posádku tížilo jako černý mrak.
A přitom hledal dobrodružství. Co se zatím dělo v jiných částech vesmíru, nikdo z posádky moc dobře nevěděl. Měli pár zpráv od lodí, které jím zkřížily cestu, zachytili pár radiogramů jinak nic.
„Téhle se mi nezdá," prohlásil Bontainer a díval se na obrazovku, jako by z ní mohl něco vyčíst. „Alespoň jeden vysílač by měl odpovědět."

„Zkontroloval jsem to, pane," ozval se radista. „Naše přístroje jsou v pořádku. Stoprocentně."
„Co se tam mohlo stát?" zeptal se Gilbert, zjevně zneklidněný.
„Všechno a nic," opáčil Bontainer. „My jsme v každém případě připraveni na všechno."
Stiskl široké tlačítko a začal zřetelně hovořit do mikrofonu. Jeho hlas zněl z reproduktorů ve všech místnostech na íodi.
„Hovoří kapitán lodi Bontainer. Blížíme se k Roanoke, jak bylo oznámeno. Nás radiogram nebyl potvrzen, i když jsme ho vysílali dvakrát. Zdá se, že na planetě nebo minimálně v Port Faberge je něco v nepořádku. Zatím nemáme důvod ke znepokojení, ale chci vás požádat, abyste se připravili na všechny možné eventuality. Je možné, že bude vyhlášen poplach. Prosím všechny důstojníky, aby se dostavili na můstek. Konec."
O několik minut později stálo před obrazovkami sedm mužů.
„Není možné, aby na Roanoke vypadly všechny vysílače, kapitáne," řekl první j důstojník. „Nemám z toho dobrý pocit. Měli bychom být opatrní."
„A proč si myslíte," ušklíbl se na něj Bontainer, „Že jsem zastavil let?"
„Promiňte, pane," omluvil se první důstojník.
„Nic se neděje. Měli bychom zapnout všechny zaměřovači a lokalizační přístroje, co tu máme. Třeba se nám podaří zjistit, o co tam dole jde."
Všichni muži na můstku se tvářili soustředěně, jen Oomph Amber vypadal;, , náhle spokojeně. Na tváři se mu objevil poněkud idiotský výraz, ale to pouze, znamenalo, že momentálně nemá žádné duševní problémy.
Bontainer, který na něj krátce pohlédl, pochopil, že se Loureňan cítí dobře. Buď se mu opět podařilo ukrást něco třpytivého, nebo se nálada na palubě zlepšila. Alespoň v hlavní centrále.
A tak, í když ho mlčení Port Faberge znepokojovalo, pocítil Vivier Bontainer něco jako slabé uspokojení.
„Echo!"
Muž, sedící před obrazovkami, promítl obraz na větší plochu. Ukázal na příslušný Čtverec souřadnicové sítě a řekl:
„Mohla by to být loď. Změřím to!"
O několik vteřin později měl detailnější informace.
„Půl astronomické jednotky, kapitáne!"
„Nebudu nic riskovat," prohlásil Bontainer k velkému překvapení přítomných, protože jinak se vrhal do každé aspoň trochu nebezpečně vyhlížející akce, „opatrně se s lodí k tomu objektu přiblížím."
Pustil se do práce.
Stroje naskočily, EX-2333 zrychlila, obletěla čtvrtkruh a zamířila k neznámé ozvěně.
Vtom se ozval Roodin, druhý důstojník EX-2333. Bylo mu dvacet devět let,

měl velmi světlé vlasy, rychlé pohyby a byl poměrně malý. Během nasazení na planetě Louren se vyznamenal několika chladnokrevnými akcemi.
„Mohla by to být past, pane," prohlásil.
Bontainer s ním souhlasil.
„Nebo prostě ztroskotaná loď," řekl Don Gilbert nevrle. „Všechno nemusí mít záhadné příčiny."
„Vadokasi?" zeptal se Bontainer.
„Ano, pane?"
„Můžete nárn už říct, jaká je to loď pokud tedy známe její typ?"
„Ještě nejsme dost blízko, pane."
Bontainer zrychlil. Baylee Vadokas chvíli něco kutil u své obrazovky, a pak vzrušeně oznámil: „Je to pozemská loď, pane. Obchodní křižník, jestli se nepletu. Dvě stě metrů průměr, číslo ani jméno se nedá zjistit. Nevidím ani žáďný pohyb nebo světlo. Opatrně!"
„Zatraceně!" procedil Bontainer mezi zuby. „Dvě náhody, to není možné."
Nelíbilo se mu, že se kolem mlčící planety vznáší mlčící loď. Muži si uvědomili, že jsou v nebezpečí.
„Vzdálenost?" zeptal se Baylee Vadokas do ticha.
„Padesát kilometrů."
Bontainer zastavil loď, aby nedošlo ke srážce.
„Pánové," prohlásil pak, „ocitli jsme se v nečekané situaci. Nacházíme se na konci dlouhé cesty a byli jsme připraveni na planetu, která nám měla umožnit tři týdny dovolené. Místo hladkého přistání zjišťujeme, že nám nikdo neodpovídá. A teď tahle loď. Vypadá to, že se v soustavě "Kyrou děly nebo dějí divné
věci. Musíme být proto nanejvýš ostražití, Má někdo z vás nějaký návrh?"
„V žádném případě se nepřibližovat!" naléhal Roodin, druhý důstojník.
„Měli bychom tam poslat malou, těžce ozbrojenou skupinu se spáče jetém," ozval se radista a ukázal na mlčící loď. „Já bych řekl,že je to vrak!" řekl Joyl Cantrada zamyšleně. „A sice buď hodně starý, a nebo souvisící s mlčením Port Faberge." Bontainer přikývl.
„Roodine, vystřídáte mě. Budu pilotovat jet. Potřebuji dobrovolníky. Kdo jde se mnou?"
Vstal a vzal s pultu plochou součástku z kávovaru, kterou Amber ukradl v jídelně. Čtyři muži ho následovali. V hangáru spáče jetu se Bontainer zastavil.
„Nevíme," řekl, „co nás čeká. Vezmeme si bojové skafandry, dezintegrátory a další zbraně."
Za patnáct minut jet odstartoval a vyrazil k vraku. Vadokas zapnul reflektory. Muži se brzy přesvědčili, že před sebou skutečně mají vrak, který se bezmocně otáčel kolem vlastní osy. Zahlédli i zbytky písmen.

„Zdá se, jako by těsně pod vnějším pláštěm došlo ke spoustě malých explozí," konstatoval Bontainer otřeseně.
„To nebyly exploze, pane," nesouhlasil Vadokas. „Co by mohlo vybuchnout ría palubě obchodního křižníku? Tuhle loď zničil neznámý protivník, A zdá se, Že postupoval pěkně metodicky."
„Kapitáne?" ozvalo se náhle z reproduktorů.
„Kdo je tam?"
„Tady Roodin z velitelského můstku, pane. Propočítali jsme kurs vraku. Loď musela odstartovat z planety. Letová dráha míří směrem k slunci, těsně mimo něj, ale jeho přitažlivost vrak nakonec zachytí."
„Díky."
„Co jste zjistili vy, pane?"
„Plášť je úplně zdeformovaný. Přistaneme a podíváme se dovnitř. Pozorujte pečlivě prostor kolem planety!"
„Ano, pane," odvětil Savik Roodin krátce.
Jet se pomalu blížil k výpusti. Před sebou viděli strašlivé dílo zkázy.
„Vadokasi, převezmete jet a zůstanete co nejblíže výpusti nebo toho, co z ní zbylo. Se dvěma muži se pokusím zjistit, jestli někdo přežil. Rozumíte?"
Vadokas přikývl.
„Půjdu tam," prohlásil Bontainer tónem nepřipouštějícím odpor, „a rád bych měl s sebou Billa Saunara a Thoma Parsona. Co vy na to?" „Jdeme, pane!"
Bontainer si obou mužů velmi cenil. Těch několik málo minut rozhovoru s Amberem v jeho kabině ho zřejmě přivedlo k zásadnímu zamyšlení. Najednou už nechtěl vyzývat celý vesmír na souboj, najednou cítil silnou zodpovědnost za své lidi a loď. Ještě jednou se obrátil k Vadokasovi,
„Je možné, že ten vrak je šikovná past, i když tomu nic nenasvědčuje. Zůstaneme v neustálém spojení. Kdyby se nám něco stalo, okamžitě poletíte zpátky na loď. Jasné?"
„Ano, pane."
„Nebudeme potřebovat víc než třicet minut. Nemyslím, že je tam ještě někdo naživu. Půjde-li to, vezmu s sebou nejdůležitější záznamy. Třeba je bude možné rekonstruovat. Aspoň to svým neznámým kolegům dlužím."
Z můstku se ozval druhý radista: „Nemyslím, že je to past, kapitáne. Nikdo nemohl vědět, že se tu zrovna teď objeví výzkumná loď."
„Máte pravďu," souhlasil Bontainer, „ale nezapomínejte, že zdravá nedůvěra je nejlepší životní pojistka." ; „To je možné. Buďte přesto opatrný, pane."
„Zvláštní," zabručel Vivier Bontainer, „že by moje akcie stoupaly?"
Cynismus se zase jednou přihlásil ke slovu.
Tri vteřiny bylo ticho. Pak se znovu ozval druhý důstojník. Mluvil chladně a věcně.

„Vaše obliba na palubě, pane, nebyla nikdy zpochybňována. Jsou to vaše záchvaty cynismu a vaše pokusy potlačovat humor, co nás už tři roky zaráží. Dovolíteli tuto námitku..., pane."
Z reproduktorů se ozval pisklavý smích Oompha Ambera.
„To je luskurní!" vyhrkl fistulkou.
Bontainerovi muži jeden po druhém opatrně vstupovali do vraku.
„Jsme uvnitř," řekl kapitán tiše do mikrofonu. „Žádná energie ve vedeních. Nikde v lodi už zřejmě není vzduch."
Zapnuli reflektory na přilbách a pokračovali dál. Emulátor gravitace nefungoval. Muži se pohybovali naprosto nehlučně. Zastavili se u antigravové šachty.
„V obchodních křižnících bývá můstek většinou až nahoře," řekl Bili Saunar a strčil do dveří, vedoucích na nouzové schodiště. Zdánlivě nekonečná spirála vedla vzhůru.
„Porozhlédneme se tady," rozhodl kapitán Bontainer. „Já jdu doprava."
„Dobře."
Muži se rozdělili. Jeden zamířil vzhůru, druhý doleva a kapitán klopýtal doprava okružní .chodbou. Podlaha byla zasypaná troskami. Tak ničivý účinek musely mít na svědomí nesmírné síly.
O deset metrů dál našel kapitán prvního mrtvého. Muž měl na sobě lehký skafandr, ale helma chyběla. Jeho tvář vypadala příšerně.
Bontainer šel'dál.
„Našel jsem první mrtvé tělo," hlásil do mikrofonu. „Explozivní dekompresse... Vypadá to hrozně. A tady je další... Nemá skafandr. Zatím jsem nenarazil na nepoškozenou místnost. Všude je vakuum. Prosím ohlaste se!"
„Jsem na můstku," zareagoval ihned
Bili Saunar. „Všechny přístroje vypadly. Jediný indikátor na přístrojové desce není intaktní. Mám dva pásky a lodní záznamy. Jedenáct mrtvých, zčásti připoutaných v křeslech. Štíty prasklé. Vracím se. Ani já jsem nenašel žádnou místnost, kde by byl vzduch."
„Díky, Bille," řekl Bontainer nezvučně. Cítil, jak ho zaplavuje chladný, elementární vztek. Pouze neznal svého protivníka...
„Parsone?"
„Totéž, pane. Osm mrtvých. Všechno zničené. Náklad znehodnocený. Byly to konzervy. Vracím se."
O pět minut později se sešli ve výpusti.
„Mrtvá loď," řekl Vivier Bontainer trpce. „Létající hrobka. Kdo měl důvod zničit neškodný nákladní křižník? Neznám nikoho, kdo by se toho odvážil, navíc tady, v relativní blízkosti základny flotily."
„Vraťme se, pane," navrhl Thom Parson. „Řekl bych, že planeta pod námi byla rovněž napadena."

Opatrné postupovali vpřed a pak se vznášeli k jetu. Jakmile byli uvnitř, zamířil člun nejvyšší rychlostí zpět k lodi, která visela nehybně ve vesmíru jako velká stříbrná koule. Výpusť se za nimi zavřela.
„Terra má očividně víc nepřátel, než mi bylo známo," zašeptal Vivier Bontainer, téměř neschopný mluvit. „A jsou ještě bezskrupulóznější, než jsem si myslel. Pánové, to znamená jen jedno!"
Pohlédl na devět kamenných, zahořklých tváří.
„Poplach pro celou loď!"
„A zřejmě žádná dovolená, že?" poznamenal Bili Saunar klidně.
„Správně!"
3.
„Poslední pokus," prohlásil Bontainer, když se vrátili na můstek. „Ještě jeden radiogram, Cantrado!"
Joyl Cantrada stiskl tlačítko.
Nic.
„Tam dole se něco stalo," řekl Bontainer temné. „Dobře. Poletíme tam, ale ne tak, jak si někdo představuje."
Rychle udělil několik rozkazů a převzal řízení. Loď zrychlila. Kapitán se naklonil k mikrofonu a stručně posádce vysvětlil, co se svými muži viděl a zažil uvnitř vraku. Zatímco hovořil, EX-2333 stále zrychlovala.
„Z těchto důvodů," uzavřel, „se musíme domnívat, že se v soustavě Kyrou děly nebo dějí nebezpečné věci. Lineárním manévrem se přiblížíme těsně k planetě a pokusíme se situaci analyzovat. Vyhlašuji proto poplach pro celou loď. Konec."
Vivier opět zrychlil. Pozitronika naběhla a byla naprogramována. Muži na můstku se dorozumívali beze slov. Stříbrná koule přešla do meziprostoru. Hvězdy pohasly.
Pak se koule plynule objevila v oslepujícím slunečním světle sto kilometrů nad severním pólem druhé planety a klesala dál, až na padesát kilometrů.
Baylee Vadokas promítal na obrovskou obrazovku bezpočet zvětšenin. Obrazy se rychle střídaly, byly ale ostré a zřetelné. „To je třída Panpolar!" zabručel Bontainer.
„Vy tuhle planetu znáte dobře, pane?" zeptal se Savik Roodin.
„Než jsem převzal velení tady na lodi, dlouho jsem tu žil. Znám ji velice dobře, a také mnohé její obyvatele."
Třída Panpolar byla široká ulice, která skutečně směřovala prakticky od pólu k pólu. Podél ní se táhl kanál, občas přerušovaný malými jezírky a stanicemi, sloužícími k zavodňování obrovitých polí.
Třída Panpolar byla zničená... Bontainerova tvář se podobala kamenné masce. To, co viděl, bylo tak strašlivé, že nedokázal promluvit.
Někdo nebo něco třídu, kanál, okolní lesy, města a technická zařízení

planety doslova rozbil na padrť. Na můstku zavládlo zděšené mlčení. Magellan City...
Uprostřed hlavního kontinentu leželo okrouhlé město. Když ho Vivier Bontainer navštívil v Časech, kdy byl šťastný, připadalo mu jako sen. Ted viděl jen gigantickou hromadu trosek, z níž vyčnívaly pahýly stromů. Bontainer chraplavě zašeptal: „Takhle
to bude vypadat všude... To nebylo zemětřesení!"
EX-2333 pokračovala v letu. „Faberge leží dál ve vnitrozemí," řekl Bontainer tiše, jakoby sám pro sebe. „Podíváme se..." Nikdo mu neodpověděl. Na obrazovce se objevil vesmírný přístav solární flotily, Port Faberge. Místo, kde přistávaly a odkud vzlétaly tisíce lodí, vypadalo jako ledová kra, kterou někdo rozšlapal na kousíčky. Pyšná věž byla zhroucená, rozlomená na několik částí. Nikde nebylo vidět jedinou lod.
„Všechno zničené..." zašeptal Don Gilbert.
„Ty bestie!" zaklel Thom Parson. V tu chvíli se ve Vivierovi Bontaínerovi něco zlomilo.
Už čtyři roky nebyl jeho život ničím jiným než útěkem. Útěkem před vzpomínkami na Deirdre, Marca a Dannieho. Vivier ztratil ženu i oba syny, když malá osobní loď explodovala při přistání. Od té doby Bontainer bojoval s celým vesmírem.
Oomph Amber mu řekl, že je marné hledat smrtelné nebezpečí. Marné, protože Bontainer byl příliš dobrý astronaut, než aby vědomě riskoval bezpečí své lodi a posádky. Touha po smrti, přání se vším skoncovat ho hnala i s lodí do nejsmělejších dobrodružství. Zacházel sám se sebou tak bezohledně, jako by měl k dispozici dva tucty osobních duplikátů... jako by smrt pro něj byla pouze hrou.
Utíkal před vlastními myšlenkami. Před vzpomínkami na Deirdre, jejíž fotografii měl na psacím stole, před vzpomínkami na Dannieho a Marca, devítiletého a jedenáctiletého syna. Všichni uhořeli v havarované lodi. Bontainer, cynický velitel, však už nebude vyzývat vesmír na souboj. Byl pro něj příliš velký. A už nechtěl umřít v nějakém dobrodružství. V téhle vteřině začal bojovat o svůj život.
A o spoustu jiných.
„Vypadá to, jako by to všechno někdo rozmlátil obrovským kladivem," prohlásil kapitán. „Nebyla to žádná zbraň, kterou známe. Žádný požár ani plameny. Jak to vypadá s radioaktivitou, Vadokasi?" „Nic. Ani jeden roentgen." „Kolik tu žilo lidí, kapitáne?" zeptal se Savik Roodin. Bontainer polkl.
„Kolem dvou milionů. Možná víc. Nevím to přesně, naposled jsem tu byl před čtyřmi lety,"
„Co podnikneme, pane?" chtěl vědět Bili Saunar.

„Nejdřív půjdeme na stabilní oběžnou dráhu," rozhodl Bontainer. „Oznamte to, Cantrado."
Muži na můstku si překvapeně uvědomili, že se kapitánův tón změnil. Tri roky naslouchali tichému, posměšnému hlasu, který udílel stručné příkazy a větši
nu jich končil sarkastickou poznámkou. Teď slyšeli emocionální pohnutí. Micky na sebe pohlédli a přikývli.
Zdálo se, že Amber spí, alespoň měl zavřené oči. teď zdvihl hlavu, slyšitelně vzdychl a kývl.
I přes strašlivé záběry na obrazovce vypadal spokojeně.
Mel k tomu snad důvod?
„Pánové, máme následující možnosti," řekl Bontainer. „Můžeme přistát a prozkoumat situaci. Bylo by to velmi nebezpečné, protože ten, kdo zničil celou planetu, může stejně rychle zničit nás. Druhá možnost je nejdříve důkladně prozkoumat prostor kolem. To bude váš úkol, Vadokasi a Lerville."
Oba důstojníci přikývli.
„Potom necháme loď pod vedením Savika Roodina na vysoké oběžné dráze. Roodin bude s námi v nepřetržitém spojení. V okamžiku, kdy by se přiblížil potenciální nepřítel, přejde EX-2333 do lineárního prostoru. Nepřeji si žádné boje."
„Rozumím, kapitáne," odvětil druhý důstojník.
„Hrdinství," dodal Vivier Bontainer tišším hlasem, „je bezpochyby krásná věc. Byl by ale nesmysl, kdyby se komár pokoušel přeprat slona. My jsme teď ten komár. Neměli bychom sebemenší Šanci."
Bontainer, který měl po tři roky k dispozici jen velmi málo zpráv o politické situaci v Impériu, netušil, jaká moc mohla planetu přepadnout. Byl přesvědčený, že byl právě svědkem střetu mocenských skupin, které bylo třeba hledat v rámci imperiálního svazu.
„Aještě něco absolutní radiový klid. Hyperradiogram by mohl protivníka přilákat zpátky. Kdyby však EX-2333 byla napadena dřív, než se jí podaří utéci, je třeba okamžitě vyslat nouzové volání. To platí pro Roodina a Cantradu."
„Rozuměl jsem," potvrdil Joyl Cantrada. „Pochopitelně s udáním souřadnic soustavy Kyrou, respektive druhé planety Roanoke."
„Správně!"
„Dále je třeba obsadit pulce padesát mužů posádky a několik vědců, kteří by nám mohli být nápomocni. Pokud možno ne moc žen. Amber a já poletíme také. Podíváme se, co se tam dole stalo. Dovolenou musíme každopádně zrušit."
Pohlédl na Johna Sandu, prvního důstojníka, který se mu tak podobal.

„Jdete do toho se mnou, Johne?"
Sanda mlčky přikývl.
„Dobře. Postarejte se tedy o pulce, Johne. Potřebujeme obvyklou výstroj a dostatek zbraní. Také příslušné přístroje, ale o tom si raději promluvte s vědci.
„Ano, pane."
První důstojník vstal a opustil můstek.
„Příprava člunu bude trvat asi čtyři
hodiny. Předávám vám loď, Roodine. Budu ve své kabině." Bontainer zamířil ke dveřím. „Budeteli mít nějaké dotazy, neváhejte použít interkom, pánové," dodal ještě než zmizel.
Savik Roodin zaváhal, a pak si zapálil cigaretu. Pomalu se vydal ke křeslu, kde si hověl Loureňan.
„Ambere," řekl tvrdě. „Oomphe Ambere!"
Gilbert, Parson, Cantrada, Vadokas a Lerville se překvapeně otočili. Roodin se zastavil třicet centimetrů před hranou křesla a díval se, jak Oomph otevírá nejprve pravé a pak levé oko a bezvýrazně na něj hledí.
„Co si přeješ vy, Roodine?" vypískl.
„Informaci," opáčil Roodin krátce a stiskl rty.
„Jsem k disponování," odvětil Amber zdvořile, ale nikdo se nezasmál.
„Máme tě na palubě dva a půl roku," řekl Roodin. „Já sám jsem kapitánovi pomáhal tě zachránit. Takže jsi nám zavázaný."
Oomph se nervózně zahihňal.
„Již mockrát potvrzeno. Velký dík vám dluhuji."
„Správně. Rád bych věděl dvě věci. Za prvé: Proč byl Bontainer až donedávna takový, jaký byl? Žádný rozumný člověk se tak nechová!"
Amber pomalu vstal. Převyšoval Roodina o několik centimetrů.
„Luskurně mě neprozradíte Vivierovi?" zeptal se nedůvěřivě. Mužům se na okamžik zdálo, jako by odpověď už znali.
„Můžeš se spolehnout. Budeš moct na palubě dál krást všechno, co se třpytí a leskne. Tak ven s tím!"
„Kapitán není takový muž, co vy myslíte," řekl Amber plačtivě. „On je nešťastný, osamělý člověk, co utíká pryč od svých myšlenek. Srozuměno?"
Roodín přikývl a zamumlal něco nesrozumitelného.
„Myšlenky plné bolesti a smutku. Čtyři roky zpátky ztratil ženu a dva syny. Shoření v lodi. Srozuměno? Potom všechno konec. Vivier zkouší zahynout a přitom nevydávat loď do nebezpečenství. Skoro podařeno, nikdy nepodařeno úplně. Vzpomínání?"
„Vzpomínám si velmi dobře," řekl Roodin, otočil se a pohlédl na kamarády. „Tohle hodně vysvětluje. Tak dál, Ambere!"
„Nenáviděl samotného sebe. Přál si konec... smrt. Rychle a bez bolení. On

myslel, útěk do nebezpečenství je prostředek pro zapomínání. Srozuměno?"
Roodin znovu přikývl.
„Vivier pronásledovaný od žen a dívek na palubě, protože on zajímavý muž. Ale nikdo není jako byla Deirdre. Srozuměno? Deirdre jméno mrtvé ženy. Vivier neschopný milovat jinou. Rien ne va plus. Jasné, Roodine?"
Roodin několik kroků ustoupil. „Ano. Všem je nám to už jasné. U všech komet, proč o tom kapitán za
všechny ty roky nic neřekl? Muselo mu být jasné, že ho pochopíme! Život tady nebyl v poslední době dvakrát zábavný."
Amber divoce zavrtěl hlavou.
„Vivier říkal si: Co je komu do toho, co já myslím. Já kapitán, ne bavič. Moje myšlenky moje majetkovost.
Vy srozuměno, Roodine? Luskurně nepovíte Vivierovi?"
„Ne!" řekl Roodin hlasitě. „Neboj se. Vždyť už nejsme děti, Loureňane!"
Odmlčel se. „A proč," dodal přísně, „jste zrovna vy dva takoví kamarádi?"
Amber zaváhal. Pak řekl pronikavým, ale podstatně tišším hlasem:
„Doplnění. Já jsem hloupý a hřešivý a Vivier je velmi chytrý. Já mám nadání, co on potřebuje, ale ne vlastnictví, jasné? Víc říct nemůžu. Trpění velké. Srozuměno?"
Roodin pochopil.
Loureňan a galaktický psycholog se určitým způsobem skvěle doplňovali. Muselo tedy mezi nimi být mentální pouto, o jehož skutečné povaze neměl nikdo na palubě ponětí. Co tedy mělo pro kapitána a vědce stejnou hodnotu? Jaké nadání měl průhledný cizinec? Roodin si umínil, že tomu později přijde na kloub.
Amber upřel na něj a jeho druhy své obrovité mandlové oči a dodal:
„Prosím nerušit Viviera. Je zmatený a přemýšlí. Srozuměno?"
„Rozuměli jsme," přikývl Thom Parson.
„Jak meskarní!" zamumlal Loureňan.

4.

Pulec přistál v centru města, na Crest Plaza.
Už po dvaceti metrech narazili na první mrtvé tělo. Byl to koloniální Pozemšťan. Na tváři, která už se začínala rozpadat na prach, měl výraz nesmírného děsu.
„První ze dvou milionů," řekl John. Po dotekem jehosprstů se obličej mrtvého rozpadl.
. „První," přikývl Bontainer, „ale jistě ne poslední..."
Mlčky šli dál.
Před lety, vzpomínal Bontainer, bylo tohle náměstí v hlavním městě planety místem schůzek všech, kdo tu přistáli, Za ním byly široké ulice, zeleň,

elegantní budovy, obchody, banky.
Teď tu byla jen hromada zaprášených trosek, pahýly stromů, zšedlá tráva...
„Všechno zničeno. Tři sta dvacet dva let práce je pryč," pronesl dutě první důstojník.
Bontainer se otočil ke skupině vědců s přístroji.
„Můžete mi už říct, kdy k tomu došlo, Vendolskee?" zeptal se hlavního geologa.
„Ještě ne, kapitáne. Můžu jen konstatovat, Že to muselo jít velmi rychle. Stav trosek naznačuje, že nedošlo k detonacím. Víc zatím nevíme."
„Díky."
Pokračovali v cestě a brzy bylo naprosto jasné, že tady už nelze nikoho a nic
zachránit. Zničení bylo příliš velké, přlŠ absolutní. Bylo možné pouze zjistit příčiny a snad i odhalit viníka.
Z protilehlého konce náměstí se na Pozemšťany upíraly dvě oči.
Patřily bytosti, která horlivě pohybovala hlavou a v rukou držela kus kořisti.
Když se Bontainer otočil, hlava zmizela.
Nikdo šijí nevšiml.
Oomph Amber vnímal náladu mužů.
Jeho mozek byl jako čočka, přijímající veškeré záření, vycházející z Pozemšťanů. Dokázal vyslídit pocity jako cvičený pes lovnou zvěř a nyní pronikal jejich hořkými a bezmocnými myšlenkami. Tito lidé viděli zkázu a počítali mrtvé. Dva miliony mrtvých. Muži, ženy, děti. Oompha to málem zabilo.
Pohyboval se pomalu a zmizel v bývalé hale.
„Našel jsem hodiny," řekl John Sanda kapitánovi.
„Nejspíš se zastavily."
„Ano. Ukazují poledne sedmého května. Přesně jedenáct padesát pět. Jestli se zastavily, když došlo k výpadku elektrické energie, pak máme přesný čas přepadu."
„Díky, Johne," řekl Bontainer.
Napojil se na všeobecnou frekvenci a oznámil: „Tady Bontainer. Planeta a loď, kterou jsme našli, byly pravděpodobně zničeny sedmého května, tedy před třemi dny. To by mohlo být důležité."
Kapitán se cítil divně. I když bylo jen
logické, že se široko daleko nic nepohnulo, připadalo rnu ticho příliš hluboké, příliš znepokojivé. Něco mu chybělo, ale nevěděl, co to je. Pokoušel si vzpomenout. Vzpomínky... byl tady s Deirdre a syny na návštěvě u kamaráda z univerzity, Basila Hingurta. Bydleli ve velkém bytě v blízkosti obchodního přístavu. Hingurt byl administrátorovým sekretářem, zodpovědný za import a export planety lépe řečeno malého planetárního svazu, neboť sem patřily ještě Gieseler a Amfora.. Teď byl bezpochyby také

mrtvy, pohřbený někde pod troskami. Na co si ještě vzpomínal... ? Objevil se John.
„Něco mě napadlo, Johne," začal Bontainer. „Tahle planeta, měla nehumanoidní domorodce. Právě jsem si na to vzpomněl."
Vtom se vrátil Oomph a postavil se vedle Bontainera.
„Nehumanoidní domorodci, kapitáne?" Bontainer přikývl.
„Vykazovali některé dost překvapivé vlastnosti. Dali by se přirovnat k lidem z doby kamenné, ale byli jazykově nadaní. Byli plaší a většinou žili pod zemí. Měli tam nesmírnou síť chodeb a štol. Možná bychom se od nich mohli dozvědět víc!"
John se tvrdě zasmál. „A jak se k nim dostaneme?" Boníainer rezignovaně pokrčil rameny.
„To nevím/'
„Jak se ta zvířata jmenují? Jsou to zvířata?"
„Primitivové. Byli to spíš zvířata než myslící inteligentní bytosti. Kolonisté jim říkali Koňakové."
„Dá se s nimi dorozumět?" chtěl vědět první důstojník.
„Obtížně. Už jsem ale viděl, jak se s nimi děti bavily jednoduchým interkosmem. Tak čtyři sta slov, víc ne."
„To znamená, že bychom měli zkusit buď najíí vchod do podzemí nebo přímo nějakého domorodce." Bontainer sebou náhle trhl. „Mělo mě to napadnout hned! Poslouchejte. .." odmlčel se, ale pak se rozhodl pokračovat. „Když jsem tu před čtyřmi roky byl na návštěvě se ženou a dětmi, hráli si moji synové s místními dětmi a ty si zase hrály s Ronaky. Přitom vyšlo najevo, že pod celým městem a vůbec pod povrchem velké části planety jsou podzemní chodby. Měli s tím velké potíže při stavbě kanalizace a tak vůbec. Po dlouhých jednáních se kolonisté s domorodci dohodli, že se naše kolektory jejich podzemním chodbám vyhnou."
John pozorně pohlédl do kapitánovy bledé, vyděšené tváře.
„To by mohlo znamenat, že..." Vivier těžce přikývl.
„Ano, to by mohlo znamenat, že část obyvatelstva pronikla do ronackých štol a zachránila se. Ta naděje každopádně existuje."
Oomph Amber se náhle roztřásl. Vypadal vyděšeně.
„Vztek, Viviere," řekl hlasitě. „Hodně vzteku. Dokola kolem nás ... a mezi námi. Hodně mnoho vzteku! Nebezpečí..."
Oba muži pochopili, John o vteřinu později než Vivier.
Trosky se náhle daly do pohybu. Z děr mezi nimi vylézal bezpočet hnědých postav, které zaplavovaly náměstí. Měřily asi sto třicet centimetrů a byly pokryté srstí. Podobaly se obrovským křečkům. Od čenichu až k uším se táhla téměř kulatá plošina, na níž se třpytilo něco, co vypadalo jako diamanty. Byly to nepatrné, sotva tři milimetry velké úlomky.

Bytosti proudily na náměstí ze všech stran, byly jich tisíce. Některé se soustředily na loď, jiné na jednotlivé muže mezi budovami.
John Sanda bleskově vytáhl zbraň. Bontainer ho odstrčil a sám vypálil do vzduchu. Znělo to jako signál.
„Tady máte své domorodce," zasípal John. „Nezdá se, že by nás zrovna vítali!"
„Jsou neškodní!" křičel kapitán.
Mezitím si i ostatní všimli nebezpečí. Vrhli se na zem a začali pálit.
Bontainer jednal takřka automaticky. Přepnul se na všeobecnou frekvenci a řval do mikrofonu: „Tady Bontainer! Volám loď... Nestřílejte! Ta zvířata jsou neškodná,.. je to jen nedorozumění. Jest
li někdo bude střílet, postavím ho před palubí soud! Je to moje zodpovědnost!"
Pak hodil svou zbraň Johnovi a vyrazil.
Rychlými skoky se pohyboval po náměstí a muži zastavili palbu. Deset metrů, dvacet, třicet... Bontainer sípal, ale utíkal dál.
Pohyboval se přesně mezi velkou frontou přibíhajících Ronaků a svými lidmi, takže hrozilo nebezpečí, že bude zasažen.
„Nestřílejte! Přestaňte jsou neškodní! Znám je. Dost!"
Utíkal dál.
Uprostřed náměstí se zastavil.
Udiveně vzhlédl, když si uvědomil, že se Ronakové zastavili a už nepronikají dál. Jeho muži zastavili palbu a postávali kolem v malých skupinkách.
Rychle doběhl k první skupině a vysvětloval jim: „To jsou Ronakové. Žijí ve štolách pod zemí a přežili zkázu planety. Určitě si nás spletli s útočníky, protože nejsou moc chytří. Ale mohli by nám pomoci!"
Otočil se, zdvihl ruce a pomalu zamířil ke zvířatům.
„Přítel!" řekl nahlas interkosmem.
Jedno z větších zvířat k němu vzpřímeně, ale neohrabaně popošlo a zůstalo stát čtyři metry od něj.
„Přátelé?" zeptalo se kostrbatým interkosmem.
„Ano. Přátelé lidí. Teď všichni mrtví."
„Velké vrtací kladivo z nebe. Tři tmy
zpátky, uprostřed světla. Všechno zničit."
„Všichni přátelé mrtvi," odpověděl Bontainer. Vedle něj najednou stáli John a Oomph.
„Vztek mnohem menší. Vysvětlení srozuměno," prohlásil Oomph.
„Díky," odvětil Bontainer. Nesmírně se mu ulevilo. Rozhlédl se a zjistil, že žádné ze zvířat není vážně zraněné jeho lidé byli perfektně vyškolení a pálili nejdřív varovné výstřely. „Ne všechno mrtvé," řekl jeden Ronak. „Ne

všechno mrtvé?" opáčil Bontainer.
„Ne, Někde v našich chodbách. Utéci."
John a kapitán se na sebe krátce usmáli. „Kolik?"
Stvoření neumělo počítat, ale mělo určitou představu o lidských pojmech. Jeho štoly byly očividně v blízkosti banky.
„Víc přátel než tu," řeklo. Bontainer si vydechl. „Právě jsem se od domorodců dozvěděl, že s největší pravděpodobností někdo přežil, zřejmě víc než padesát lidí. Pokusím se zjistit, kde jsou," řekl na všeobecné frekvenci, aby ho všichni slyšeli.
Ronak otočil hlavu. Byl to neuvěřitelně rychlý pohyb. Podivuhodná evoluce na planetě zvířatům umožňovala otočení hlavy o dvakrát tři sta šedesát stupňů každým směrem, celkem tedy čtyři pohyby za sebou.
„Fascinující zvířata," řekl jeden z mužů tiše.
Bontainer přikývl.
„Víš, kde jsou přátelé?" zeptal se Ronaka.
„Já ne. Zeptat." „Prosím!" pobídl ho kapitán. Odněkud se vynořili tři vědci a zůstali stát, když spatřili Bontainera obklopeného malou skupinkou zvířat. Ostatní Ronakové zmizeli tak rychle, jako přišli. Z trosek se vzápětí začaly ozývat zvuky, jako když se vrtá vrtačkou. „Co je to?" podivil se někdo.
„Viděli jste, jak hýbe hlavou. Princip, jímž pronikají zemí nebo i skálou, je podobný našim starým vrtacím zařízením," vysvětloval kapitán. „Čtyři otočení za pět desetin vteřiny. Zároveň mají pod páteří těsně za hlavou něco jako vysokotlakou komoru. Neustále tam probíhá chemický proces, který míchá a komprimuje vodík s kyslíkem. Třaskavý plyn je potom vedený páteří a šachtou v čelní kosti k vrtné ploše. Mimochodem, ty lesklé kamínky, co mají na čelech, to jsou opravdu diamanty. Čistý krystalický uhlík. Tvrdší než terkonítová ocel. Dokonce jsem kdysi viděl desku z terkonitové oceli, provrtanou Ronakem. Třaskavý plyn se pod diamanty vrtací korónу vznítí..."
„Znamená to, že ten plyn podporuje rotaci vrtací korónу?" vyhrkli John a jeden z vědců zároveň. „Správně," souhlasil Bontainer. „Před
lety mi to všechno vysvětlil můj přítel. Divil jsem se tenkrát ještě víc než vy dnes. Mezitím jsme přece jen zažili spoustu divných věcí..."
„Neznamená to ale také, že ta zvířata musí každý den něco vyvrtat, aby zůstala naživu?"
Bontainer přikývl.
„Přesně tak. Princip bobřího zubu. Neustále roste a bobr musí každý den zpracovat jisté množství dřeva, aby opotřebováním držel s růstem krok."
„Velice luskurní!" prohlásil Oomph. „Ronakové velice nenávistní a nepřátelští."
Bontainer sebou trhl.

„Vůči nám, Oomphe?" vyhrkl.
„Ne. Ne vůči přátelům jako Pozemšťané, ale vůči neznámu. Vůči velkému vrtacímu kladivu z nebes."
„Rozumím."
Otázkou však zůstávalo, kdo nebo co byl oním „velkým" vrtacím kladivem?

5.

Pulec se svými padesáti pěti pasažéry byl na planetě Roanoke už asi hodinu. Stál v centru města Faberge, které se proměnilo v obrovitou hromadu trosek. Mezi nimi se pohybovali Pozemšťané. V blízkosti přístrojů, jejichž pomocí vědci doufali zjistit, co způsobilo takovou zkázu, postávalo několik podivně vyhlížejících postav.
Kapitán Vivier Bontainer ve žlutém bojovém skafandru, přilbu otevřenou, v ruce zbraň. Ústí mířilo k zemi. Vedle něj Čekal Oomph Arnber, jehož neklid odrážel střídavě pocity Pozemšťanů a Ronaků. Mezi nimi stál první důstojník John Sanda a v obou rukou svíral těžký paprskomet.
Za nimi vytvořili půlkruh technici, mužstvo a vědci. Nikdo nemluvil. Všechny frekvence byly otevřené, aby posádka pulce mohla sledovat jednání mezi kapitánem a domorodci. Pulec pak byl nepřetržitě ve spojení s EX-2333, kde čekalo skoro devět set padesát Pozemšťanů.
„Dozvěděli jsme se, že se v jeskyních a kavernách na planetě nachází větší počet přeživších," řekl Bontainer, jako by bilancoval. „Musíme se je pokusit najít. Nezbývá nám, než se spolehnout na místní obyvatele, kteří jsou plní nenávisti a vzteku vůči útočníkům, které označují jako „velké vrtací kladivo z nebes." Útok se odehrál před třemi dny a přišel z vesmíru. To je zatím vše, co víme."
Znovu se obrátil na Ronaka, který stál před ním.
„My přátelé musíme najít ostatní přátele. Jak?" zeptal se a doufal, že ho pochopí.
Zvíře rychle otočilo hlavu do obou stran a nezřetelně proneslo: „Jít s námi. Chodby a jeskyně. Jeskyně ne rád, ale tam přátelé."
„To znamená," varoval John Sanda klidně, „že se s naší výstrojí budeme cpát do prostoru, který nemusí být vetší než metr. Můžeme uvíznout."
Bontainer zachmuřeně přikývl.
„Musíme to risknout. Později přistaneme s EX-2333, abychom naložili ty, co přežili, ale nejdřív je musíme najít."
„Ty nás vést?" zeptal se pak Ronaka.
„Já moci," odvětil.
. „Jak daleko?" zeptal se kapitán okamžitě.
„Nedaleko... tam."
„Stop! Ticho!" zvolal náhle John Sanda a zavřel oči, aby se mohl lépe sou-

středit. Současně Bontainer uslyšel slabý hlas, vycházející ze sluchátek v přilbě. Praskot, šum, statické poruchy slabý vysílač, vysílající na normální frekvenci.
Jasný hlas. Patřil dítěti nebo zené?
„...registrovali přistání pozemské lodi. Ozvěte se, prosím. Ozvěte se, jestli můžete. V každém případě... odstartujte a přivolejte pomoc!"
Hlas zmizel, překryt poruchami.
„Kolonisté!" vykřikl první důstojník.
„Ticho!" napomenul ho Bontainer ostře.
„...odstartujte. Opakuji: odstartujte a přivolejte za každou cenu flotilu. Planeta byla před třemi dny napadena..." pokračoval hlas.
„Tady kapitán Bontainer z lodi EX-2333," řekl Vivier. „Slyším vás jen nezřetelně. Kdo vás napadl?"
„...špatně rozumět. Planeta byla zcela zničena, a tady se... shromáždili přeživší. Potřebujeme pomoc, lékaře, léky, vodu a potraviny... okamžitě odstartujte..."
Spojení se přerušilo.
Kapitán asi třicet vteřin mlčky přemýšlel. Jeho možnosti byly momentálně velmi omezené.
„Tady kapitán," řekl nakonec do vysílačky, kterou nastavil tak, aby ho slyšeli všichni jeho lidé. „Posádce pulce! Vyložte všechny přenosné zbraně pro celkem třicet mužů. K tomu všechny potraviny z palubní rezervy, hlavně koncentráty. Dvacet mužů zůstane na palubě. Tady budeme potřebovat lékaře a ošetřovatelky, které se postarají o zraněné."
„Rozuměli jsme, kapitáne!"
„Pak odstartujete a vyhledáte si úkryt v blízkosti města. Je nepravděpodobné, že by byla planeta napadena podruhé není už tu co zničit Zůstanete s námi v permanentním spojení. Máte na to celkem třicet minut. Mohu se spolehnout, že vše proběhne hladce?"
„Jistě, kapitáne. Třicet pět mužů zůstane ve městě, dvacet, a předpokládám, že mezi nimi všichni vědci, budou na palubě."
„V pořádku."
„Jdeme na to!"
Bontainer se znovu obrátil na domorodce, který ho pozoroval malýma, téměř zlýma očima.
„Ty nás vést k přátelům?" zeptal se hlasitě.
„Ano."
Muži se dali do pohybu. Vybavili se zbraněmi, připravili potraviny a léky. Slunce putovalo po obloze a stíny se prodloužily. Zafoukal vítr a zdvihl se prach. Někdo se rozkašlal.
„Nejdřív vidět rozbité vrtací kladivo?" zeptal se domorodce náhle.

„Rozbité vrtací kladivo?" otázal se Bontainer nevěřícně.
„Ano. Spadnout z nebes. Mrtvé."
„Kde?" zeptal se kapitán rozčileně.
Zvíře mávlo tlapou k severu.
„Tam. Malé místo. Velká díra."
„Sando?" zavolal kapitán a mávl na Loureňana, aby šel blíž.
„Co se děje, kapitáne?" ptal se John.
„Půjdete s námi. Domorodec nás zavede ke zřícené lodi, coleží v kráteru za troskami. Dozvíme se, kdo napadl planetu."
„Dobře," přikývl John. „Oomph jde taky?"
Bontainer přikývl.
„Ty vést nás ke kladivu z nebes," řekl ostře domorodci. „Rychle!" dodal vzápětí. „Rychle!"
Ronak se beze slova otočil a vyrazil. Pozemšťané ho následovali.
Probojovali se pět set metrů skrz trosky. Všude nacházeli mrtvé. Zemřeli, aniž by jim kdokoli dal šanci, i když nic neudělali, jen chtěli v klidu žít na Roanoke svůj život. To nebyla válka, to byla masové vražda.
Sklouzli dolů po haldě sutin a na Ronakovo znamení se zastavili. Před nimi byl kuželovitý kráter.
„Tam zbytek!" zasípal domorodec.
„On velký vztek, srozuměno?" vysvětloval Oomph Amber.
Bontainer a John na sebe krátce pohlédli a kapitánovi na zlomek vteřiny prolétlo hlavou, že se mu první důstojník nepodobá jen zevnějškem, že je jedním z mužů, kteří by mohli být jeho přáteli, kdyby...
Rychle sestupovali do kráteru. Bontainer se pokusil zorientovat. Jestli si správně vzpomínal, stával tu dřív obrovský úřad, kde pracovalo tisíc zaměstnanců. Kancelář administrace tří planet.
Mezi zbytky budovy ležely zbytky šedivého materiálu, silného asi jako kůže, velké několik metrů čtverečních a roztrhané, takže mezi jednotlivými kusy vykukovaly trosky. Bontainer z jednoho kusu setřel prach a muži viděli, že materiál je ve skutečnosti černý. Další test prokázal, zeje částečně elastický. Kapitán vytáhl paprskomet, zamířil a vypálil.
V místě, kde paprsek dopadl, se materiál seškvařil jako umělá hmota, byl však mnohonásobně odolnější. Zdálo se, že jde o retortovou látku, ale oběma Pozemšťanům se zdálo, že takové vysvětlení by bylo příliš jednoduché. Očekávali části vesmírné lodi, kov, umělou hmotu a sklo, ale našli něco, co nedokázali zařadit. Byly to zbytky živé bytosti?
„Co to může jenom být, Johne?" zeptal se Vivier tiše. John Sanda pokrčil rameny. „Je to pořád záhadnější," řekl pak. „Musí to být Něco, co neznáme. Vzpomeňte, co jsme zažili za poslední tři roky. Vesmír skrývá ještě spoustu tajemství. Útočník zřejmě nepochází z našich řad."

Bontainer se ušklíbl.
„To bych řekl, Johne. Ať už si o naší rase myslíme, co chceme, tohle bezdůvodné zlo pro ni není typické."
Hledali dál, ale nenašli nic zvláštního. Každopádně se tu nezřítila vesmírná loď z kovu.
„Planetu tedy napadla nám neznámá forma života," konstatoval kapitán, když se šplhali zpátky.
„Přesně to je i můj názor," odvětil Sanda.
Byli už skoro u hrany kráteru, když kapitán znovu uslyšel ve sluchátkách hlas mladé ženy nebo dívky. Trhl sebou. Opět ho zasáhla dávná vzpomínka.
„Voláme kapitána pozemské lodi," řekl ten hlas.
Bontainer se ohlásil. Rozhovor spolu s ním slyšeli všichni jeho lidé.
„Tady je Bontainer," pravil. „Kde jste?"
Tři vteřiny mlčení, pak dlouhý praskot. Nakonec přišla odpověď.
„Jsme pod městem Faberge. Domorodci vás k nám mohou zavést. Půjdeme vám naproti. Viděli jste útočníka?"
„Našel jsem něco, co nedokážu nikam
zařadit. Jsou to zbytky hmoty, která mi není známá."
„Dolan," řekl vzdálený dívčí hlas.
„Prosím?"
„Dolan. Bylo to vesmírné plavidlo o průměru asi sto metrů a používalo zbraně nepředstavitelné síly. Během pár vteřin zničilo naše stanice naAmfoře a Gieseleru."
„Rozumím," odpověděl Bontainer tiše.
„Velkým bitevním lodím se ho ve vražedném boji podařilo sestřelit. Dolan se rozpadl nad naší plantou a pak se zřítil. Nejspíš jste našel jeho pozůstatky. Organická tkáň obrovských rozměrů, v níž byly integrovány stroje, přístroje a vedení. Jeho zbraně pro nás byly rovněž zcela neznámé vibrační zbraně."
„Díky. Jdeme vám na pomoc. Moji lidé na tom už pracují. Budeme u vás co nejrychleji. Konec!"
„Konec!" potvrdila dívka.
„Rozdělíme se," rozhodl kapitán, když byli nahoře. „John Sanda povede jednu skupinu, já druhou." Obrátil se k domorodci.
„Ty vést nás k přátelům. Jasné?"
„Jasné," zamumlal Ronak. Zdálo se, že se nějakým zvláštním způsobem dokáže dorozumívat se svými druhy, protože vzápětí dodal: „Jiní Ronakové vést jiná skupina. Rozumět?"
„Rozumím," potvrdil Bontainer.
Pulec odstartoval a zmizel. Ronakové šikovně vedli obě skupiny mezi haldami trosek směrem z centra. Po chvíli narazili na širokou ulici, po níž

ušli dalších tři sta metrů. Bontainerovi muži s sebou nesli výstroj a těžké krabice s potravinami. Po dalších sto metrech se Ronak jdoucí v čele zastavil a otočil se.
„Vchod tady za budovou," řekl stručně.
„Třicet pět lidí s nákladem jedním vchodem?" zaváhal Bontainer. „To není dobré."
„Moc vchodů," tvrdil domorodec. „Předtím les."
Kapitán souhlasil. Vysílačkou zavolal své lidi.
„Pozor, tady je Bontainer. Za zbytky tohoto bloku bylo před třemi dny něco jako park. Je tam několik vchodů do podzemního systému. Půjdeme za domorodci. Pane Sando?"
„Tady!"
„My dva půjdeme jako poslední. Jasné?"
„Souhlasím."
Uprostřed bývalého parku spatřili celkem osm děr se zhruba metrovým průměrem. Pozemšťané jeden po druhém sestupovali do hlubin.
„Chodby všechny vést do hlavní chodba," informoval Bontainera Ronak.
„Hlavní chodba větší."
Poslední z Bontainerovy skupiny byl na řadě Loureňan. Vlezl do díry, ale pak ještě vystrčil hlavu.
„Pod zemí," řekl hlasitě, „špatný vzduch a špatná nálada. Pocity zachráněných nejisté. Jasné?"
Bontainer se na něj usmál.
„Srozuměno!" ujistil ho.
V parku zbyli už jen on, Sanda a jeden Ronak. Na mrtvé město svítilo slunce a odněkud přicházel pronikavý, nasládlý pach, jehož si kapitán dříve nevšiml. Otevřel ústa, aby zavolal na Sandu, a vtom se to stalo.
Nikdo na to nepomyslel.

6.
„Tady Roodin!" ozvalo se ve sluchátkách. „Volám kapitána!"
„Tady Vivier Bontainer," odpověděl kapitán okamžitě.
„Zaměřili jsme vesmírné těleso o průměru asi sto metrů. Míří přímo do soustavy. Naše motory běží, ale ještě čekáme, abychom ho mohli lépe pozorovat," sděloval druhý důstojník.
„Okamžitě se stáhněte do lineárního prostoru!" přikázal kapitán ostře.
„Jistě. Slyšeli jsme, o čem jste mluvili. Je to Dolan, před kterým vás varovali. Už vysíláme nouzový hyperradiogram. Kapitáne?"
„Ano?"
„Objekt mění kurs. Nejdřív mířil k Roanoke, teď se blíží k nám. Jdeme do lineárního prostoru. Naše motory... útočí na nás... kapitáne ...!"

Mlčení.
Poslední slova Roodin přímo zařval.
John Sanda a Bontainer na sebe po
hlédli. Kapitán pomalu zavřel oči. V duchu viděl EX-2333 jako bezmocný vrak. Zřízený jako nákladní křižník. Nebo ne? Podařilo se posádce včas uniknout do lineárního prostoru?
„Roodin je schopný důstojník," připomněl mu Sanda tiše. „Neriskoval by."
Bontainerův obličej zbělel.
„Pozemšťané na Roanoke také nemilovali riziko," řekl velice tiše. „A tyhle trosky jsou výsledkem. Ale my nemůžeme nic dělat. Pokud byla EX-2333 zničena..."
Nedomluvil a zmizel v otvoru. Pevně tiskl zbraň. Daleko před sebou viděl světlo a stíny. Za ním se tunelem plazil John Sanda.
Měl ke dvěma milionům mrtvých připočítat ještě devět set padesát dalších? Jeho rozum to odmítl vzít na vědomí. To přece nemůže být možné!
Lezl dál a po stu metrech, které mu připadaly jako věčnost, se štola poněkud rozšířila. Jeden z jeho mužů mu vyšel vstříc a pomohl mu.
„Jsme všichni, kapitáne," řekl.
Bontainer mlčky přikývl.
„Zřejmě," řekl John Sanda tiše, aby ho nikdo jiný neslyšel, „dokázal ten sestřelený Dolan ještě přivolat pomoc."
„Jako naše EX-2333," odvětil Bontainer hořce.
„Nedělejte problémy horší než jsou, kapitáne," opáčil první důstojník vážně. „Nikdo z nás nemohl udělat nebo předvídat víc. Musíme se pokusit pomoci těm, co přežili."
Bontainer pomalu zavrtěl hlavou.
„Jestli Dolan zavolal pomoc, pak je toto druhé vesmírné těleso právě tak schopné ničit planety a lodi jako to první. Nejspíš se objeví nad Roanoke znovu a bude nás hledat. Možná nás dokonce odposlouchávalo."
„Možná, ale pravděpodobné to není," nesouhlasil John.
Štola teď byla necelé dva metry vysoká a nepříliš široká, takže mohli jít jen dva muži vedle sebe. Minulo deset minut. Patnáct minut...
Štola se opět rozšířila. Muži spolu tiše rozmlouvali. Ve světle reflektorů Bontainer viděl, že se po obou stranách štoly nacházejí malé výklenky a v nich byla spousta předmětů. Ronakové, vzpomněl si, se živili především rostlinnou stravou, ale nepohrdli ani masem. I oni teď budou hladovět, protože většina rostlin na povrchu planety byla zničena. Ve výklencích ležela nejrůznější kořist, kterou Ronakové vyhrabali z trosek města. Většinou to byly potraviny zachráněné z trosek supermarketů.
„Na co ty zásoby?" zajímal se John.

„Domorodci se rozmnožují kladením vajec," vysvětloval Bontainer. „Společně své potomky vysedí, společně se o ně starají a všechny stejně živí. Určité zásoby jsou pro ně životně důležité. Možná jejich mláďata uvidíme. Myslím, že
jsou jediným důvodem, proč nás nejdřív napadli." ,
„Ano. Strach o mladé. Velký vztek!" prohlásil Amber.
Pospíchali dál.
„Měli bychom tedy dávat pozor," mínil John, „abychom se k mláďatům příliš nepřibližovali."
„Máte pravdu. Oznámím to," souhlasil Bontainer.
Ale už to nebylo třeba.
Úzká chodba se náhle otevřela.
Ústila do veliké podzemní haly vytesané do skály. Strop podpíralo několik kamenných sloupů, vysokých asi deset metrů. Kulatými otvory vedle sloupů přicházel čerstvý vzduch.
Hala byla plná lidí. Bylo jich asi pět set. Mezi dospělými pobíhaly děti a pokřikovaly na sebe. Zranění leželi na nosítkách.
„Měli bychom najít jejich šéfa," řekl kapitán šeptem Johnovi, který stál těsně vedle něj.
„Pokud tu někdo takový je," opáčil první důstojník.
Bontainer se rozhlédl a oslovil nejbližšího Pozemšťana.
„Hledám vašeho vůdce," řekl mu. „Jsem kapitán Bontainer z EX-2333."
Kolonista k němu vztáhl ruku.
„Čekali jsme na vás," zašeptal. „Flotila odletěla. Mysleli si, že jsme všichni mrtví. Zavedu vás k Arsali."
Na okraji haly, zcela vpravo, byla umístěna řada přístrojů a bylo tu víc světla. Jakási na okrajích roztřepená deska sloužila jako psací stůl. Ležela na dvou krabicích, opatřených nápisem Pozor, neházet!
Světlo dopadalo kolmo na desku. Bontainer neviděl, kdo za ní stojí a hovoří s dívkou z vědeckého oddělení. Vnímal jen hlas, který naposledy slyšel před třemi lety. Hlas, který se tolik podobal Deirdřinu. Staré rány se znovu rozbolely. Cítil se naprosto bezmocný.
John a Vivier zůstali stát tři metry od stolu. Kolonista zamířil k mladé ženě. Když se k nim otočila, Vivier sebou prudce trhl.
„Co je vám, Viviere?" znepokojil se Sanda.
„Nic," opáčil Bontainer. „Asi trpím halucinacemi." Krátce, nevesele se zasmál.
Za stolem stála asi šestadvacetiletá dívka. Bontainer váhavě natáhl ruku a slyšel sám sebe, jak říká: „Jmenuji se Bontainer. Jsem kapitánem EX-2333."
Její stisk byl krátký a velice pevný.
„Prosila jsem vás, abyste okamžitě požádal o pomoc," řekla dívka. „Zařídil

jste to?"
Rozhodnost, s níž hovořila, Bontainera zmátla. Mistrně se ovládl, pohlédl jí do tmavozelených očí, a pomalu odpověděl: „Mezi civilizovanými lidmi je obvyklé se navzájem představit. Mohu poprosit o vaše jméno?"
Tvář měl jako z kamene, ale dobře si uvědomoval, že před nim stojí obraz jeho zemřelé ženy. Hlas, obličej, barva vlasů i očí, vše bylo takřka identické. Bolelo to.
„JsemArsali Hingurtová," řekla. „Rozhodla jsem se vést těchto skoro pět set je to přesně čtyři sta osmdesát osm zachráněných. Kde jsou lodě?"
„Hingurtová," řekl Bontainer tise a ostře zároveň. „Byl Basil Hingurt váš otec?"
„Ano. Proč vás zajímá..."
Bontainer si ji změřil vražedným pohledem. Neohroženě ho opětovala.
„Basil a já jsme spolu studovali. Před čtyřmi lety jsem se s vámi v jeho domě nesetkal. Jinak bych si to pamatoval. Měla jste už tenkrát tak špatné vychování?"
„Poslouchejte, pane," zvýšila hlas, „máme tady dole asi sto zraněných a spoustu žen a dětí. Několik mých mužů se pokouší instalovat vysílačky, abychom se mohli spojit s flotilou. Na našich třech planetách jsou dva miliony mrtvých. Myslíte, že právě teď je čas mluvit o vychování?"
„Já jsem zřejmě právě ztratil loď s téměř tisícovkou lidí a k tomu se sem blíží Dolan," odvětil tvrdě. „Myslím, že vy jste odkázaní na nás, ne naopak. Kolik bojeschopných mužů tu máte?"
„Přesně dvě stě," odpověděla již klidněji. „Většina je ozbrojená." •
„Dobře. Můžete se s nimi spojit? Vysílačkou nebo tak nějak?"
Blýskla po něm očima a chladně prohlásila: „Rozkazy tady vydávám já, kapitáne. Skutečnost, že jste znal mého otce, vás k ničemu neopravňuje. Rozuměl jste?"
„Slyším na svůj věk ještě docela dobře," pravil Bontainer. „Budete si muset zvyknout, že až do přistání na nějaké bezpečné planetě nebo na nejbližší základně flotily přebírám velení. Buď vás nechám nepřetržitě hlídat, nebo se budete chovat jako normální člověk. Víc bojových zkušeností tady totiž máme my, má drahá."
„Očekáváte boj?" opáčila bleskurychle.
„Velmi pravděpodobně. Proto nejdřív dopravíme pryč zraněné a pak ženy a děti."
Otočil se k Amberovi.
„Potřebuji okamžitě několik Ronaků, s nimiž se dá mluvit. Musí nám ukázat jeskyně, kde by se mohli ukrýt ranění a ženy s dětmi. Postaráš se o to?"
„Já postarat," odvětil Oomph Amber a rychle zastrčil do kapsy tři náhradní agregáty do příručních světlometů. Někde je ukradl.

„Spěchá to!" připomněl mu Bontainer.
Oomph se zachichotal a ukázal na Arsali Hingurtovou.
„Ona moc vzteklá, protože Vivier s ní mluví jako nadřízený. Mladá a s tvrdou hlavou."
Bontainer polkl.
„Jinak by ani nebyla Hingurtová. Tak běž už!"
Oomph zmizel ve tmě.
„Váš otec je po smrti?" zeptal se Bontainer tiše.
„Ano. Celá rodina. Nebyla jsem doma, když se to stalo. Vraceli jsme se z výletu. Jediná jsem přežila."
„Je možné, že ten Dolan přistane," řekl Bontainer. „Možná zničil mou loď, možná ne. Posádka Dolana v každém případě ví, že tady ještě zůstali živí, a že jiná loď byla sestřelena. Jsme všichni ve velkém nebezpečí."
„To jsme už tri dny. Člověk si na to pomalu zvykne," opáčila.
„Budeme se muset bránit. A proto teď převezmu velení. Pokud to není pod vaši důstojnost, můžete mi pomoci. Později uvidíme, co dál."
Zavrtěla hlavou.
„Nejste zrovna nadšená," popíchl ji John Sanda.
. „To si pište!" odsekla Arsali. „Žádné rozkazy od vás nepřijmu."
Sanda se suše zasmál.
„Já taky žádné vydávat nebudu," uklidnil ji. „Budete poslouchat pokyny tady kapitána."
„To sotva."
Vivier se na ni usmál a přehnaně zdvořilým tónem pravil: „Podceňujete můj vliv. Mohu vám něco předvést?"
Zaklapl si přilbu, zapnul vysílačku a řekl:
„Tady Bontainer. Skupiny Ferrera a Aponta a všechny ženy z mé posádky budou následovat Oompha Ambera
a Ronaky. Vezmete s sebou děti, ženy a raněné. Domorodci nám ukáží bezpečnou skrýš. Prosím o maximální spěch. Konec."
Tři roky školil své mužstvo v nejrůznějších akcích a udělal z něj perfektně fungující mechanismus. Arsali skepticky sledovala, jak se zvedají antigravová nosítka a začínají se vznášet a jak se muži a ženy v bojových skafandrech dávají do pohybu. Následovalo dlouhé procesí raněných, žen a dětí, eskortované posádkou EX-2333, Loureňanem a dvěma Ronaky.
Za chviličku byla skalní hala prázdná.
„Tohle," pronesl Bontainer kousavé, „byli mí lidé. Tak jednoduché to je, když člověk ví, jak na to. A teď mi, prosím, co nejstručněji povězte, co víte o Dolanech. Co jsou to za věci, stroje... nic o nich nevím."
Pohlédla na něho plná vzdoru a prudce se odvrátila.
John se tiše zasmál. Bontainer přelétl očima přístroje postavené podél skalní

stěny a své muže.
„Kapitán všem," řekl do vysílačky. „Sestavte zbraně, které jsme přinesli. Zdá se, že je budeme potřebovat. Bojeschopné kolonisty začleníme do našich skupin."
„Rozkaz!"
Zatímco jeho muži rozdělovali malé, přenosné ruční zbraně a sestavovali velké, vrátil se Bontainer k Arsali Hingurtové a zhluboka její zadíval do zelených očí.
„Dobře mě poslouchejte, slečno Hingurtová," řekl a jeho hlas se chvěl vzteky, Jsme tady, abychom zachránili vás a všechny, co přežili katastrofu... nebo se o to alespoň pokusili. Je možné, že přitom všichni zahyneme. Myslím, zeje od vás více než nezodpovědné, když vás naše přítomnost tady netěší. Mohla byste teď odložit domýšlivost a říci mi, co víte o Dolanech?"
„Co chcete vědět?"
„Všechno/'
„Víme jen něco ze zpráv. Jen málokdo z nás Dolany viděl. Jisté je, že Dolan je útvar živý tvor dlouhý sto metrů, z vysoce specializované a naprosto neuvěřitelně odolné buněčné struktury. Řídí ho různí vykonavatelé, jejichž společenství odpovídá funkcí centrále u našich lodí. Veliteli těchto zabijáckých lodí jsou takzvaní Dvojkondiční. Vypadají prý jako Haluťané. Dolanové..."
Náhle se prudce předklonila.
„Okamžik," řekla rychle a zesílila vysílačku. „Někdo chce se mnou mluvit. Naše spojka..."
Z reproduktorů se ozval rozčilený hlas.
„Šéfko... přistál druhý Dolan! V blízkosti kráteru. Otevřela se Černá koule a vystoupila obrovitá bytost. Vypadá to, že sleduje nějakou stopu. Ta příšera běhá rychlostí asi sto kilometrů za hodinu! Jste v nebezpečí.,, míří ke vchodu do podzemí... teď pronikla dovnitř!"
„Jste vy v nebezpečí? Objevil vás?"
„Zatím ne. Naše hypervysílačka ale
ještě není opravená. Potřebujeme ještě tak třicet minut."
„Pokračujte v práci, odvysílejte, co bylo domluveno a pokuste se přežít. Budeme se bránit. Koneci"
Arsali se sarkasticky obrátila ke kapitánovi.
„Už vám snad nemusím nic vysvětlovat. Brzy budete moci poznat útočníka osobně. Máte pro mě paprskomet?"
Bontainer vyskočil a postavil se před své lidi.
„Byli jsme napadeni," prohlásil. „Útočník sem míří stejnou cestou, kterou jsme přišli my. Deset mých mužů a deset kolonistů zůstane tady v hale, ostatní se stáhnou. Oomphe!"

Loureňan se pisklavě zachichotal.
„Tady, Viviere! Srozuměno!"
„Zavřít skafandry! Vysílačky na všeobecnou frekvenci. Mluvte, jen když se stane něco mimořádného. A teď rychle!"
Když si zavíral přilbu, uslyšel divoký, nelidský řev, nesoucí se labyrintem. Znělo to, jako řev raněného dinosaura. Bontainer hodil dívce svůj paprskomet, vytáhl ji zpoza psacího stolu a dal se na útěk. Za ním byli John Sanda a Oomph Amber, kleptomanský Loureňan.

7.
Muži kapitána Bontainera bleskurychle utvořili několik skupin. V hale bylo nyní celkem dvě stě padesát lidí včetně kapitána, Sandy, Ambera a Hingurtové. Všichni byli ozbrojení.
Dvě skupiny se shromáždily u impulsního děla, zatímco ostatních osm se stáhlo. Z úkrytů se vynořili Ronakové a nedidně se hemžili kolem.
„Jsou děti a zranění v bezpečí, Oom)he?" zeptal se Bontainer a odjistil těž:ý paprskomet, který mu podal jeden
jeho mužů.
Oomph se nervózně zahihňal.
„Možná pro Dolana neviditelní," vysvětloval. „Část ve staré šachtě Pozemšťanů. Mezi tady a tam spousta skály."
Vivier věděl, že musí pozornost útočícího Dolana odlákat, avšak útočník, kterého neznal, byl dvojnásob nebezpečný. Na druhou stranu neznal nic a nikoho, kdo by dokázal odolat těžkému impulsnímu dělu.
„Dobře."
Obrátil se k domorodci, stojícímu vedle Ambera. „Kde jsou svaté místnosti mláďat?"
Těžká tlapa ukázala doprava.
„Tam. My vstupovat nesmíme tam."
„Rozumím. Nepůjdeme tam."
Kapitán hodlal své slovo dodržet. Netušil, že za chvíli zažije největší překvapení celé své vesmírné kariéry. Z chodby se znovu ozval příšerný řev. V dálce se zablýsklo. Neznámý útočník Haluťan? si očividně razii cestu rostlou skálou.
„Zhasnout!"
Lampy a reflektory okamžitě zhasly. Rozhostilo se napjaté ticho. Jen Amber se tichounce zachichotal, rozpolcený mezi dvěma myšlenkovými proudy neskrývaným vztekem, vycházejícím z neznámého útočníka a horečným napětím Pozemšťanů.
A pak seto stalo...
Tam, kde byl systém chodeb větší a širší a ústil do kulaté haly, se objevil

rudý plamen. Skála se rozpouštěla. V otvoru se zjevil gigant: černá kulatá hlava bez krku, tři obrovité rudé oči, tělo víc než dva metry Široké a aspoň Čtyři metry vysoké, čtyři paže.
Zařval, a Pozemšťané se neklidně pohnuli.
Oomph Amber si zoufale přitiskl ruce na špičaté uši.
„Vyčkat!" zašeptal Bontainer do mikrofonu.
Zdálo, jako by to bestie u vchodu přesto slyšela.
Spustila se na dvě silné paže a otevřela srpovitá ústa. Bontainer zahlédl dvě strašidelné řady zubů. Pak bestie vyrazila kupředu a doslova se řítila halou. Po deseti metrech narazila do jednoho ze sloupů. Masivní čedič se rozlomil na kusy. Gigantovi se nic nestalo.
A pak halu náhle naplnilo zděšené jeČení.
Tisíce domorodců se daly na panický útěk. Zvířata, se vrhala proti stěnám a pokoušela se vlastní silou provrtat si cestu skálou. Místnost naplnil nesmírný hluk. Bylo to, jako by se do práce najednou pustil bezpočet velkých strojů. Zhroutil se další sloup.
„Pal!" přikázal Bontainer tvrdě.
Bestii, která se opravdu překvapivě podobala Haluťanovi, se náhle v předních tlapách objevila zbraň. Z ústi vyšlehl jasný paprsek a proměnil deset čtverečních metrů skalní stěny v žhnoucí magma. Na místě zahynulo nejméně tucet Ronaků.
Zároveň začali Pozemšťané střílet.
Impulsní dělo nepřetržitě plivalo dlouhé svazky energie. Narážely do obra a odrážely se od něj zdánlivě bez sebemenšího účinku. Bontainer pečlivě mířil. Pokoušel se zasáhnout oči.
Monstrum se rychle pohybovalo sem a tam a měnilo svou zbraní skalní stěny v tekutou lávu.
„Děla pokračují v palbě," přikázal Bontainer. „Ostatní se stáhnou. Pokud možno se držte vpravo. Jasné?"
„Rozumím, pane," odvětil John. „Ale vpravo jsou přece..."
„Mlčte, Johne!"
První důstojník překvapeně ztichl. Vzal Arsali Hingurtovou za paži a utíkal s ní do složité spleti chodeb a štol. Bontainer stál nyní vedle obou děl a nepřetržitě střílel. Celá pravá stěna haly byla naprosto zpustošená.
Několika Ronakům se podařilo utéci, ostatní muselo jich být několik set zasáhly paprsky z útočníkovy zbraně, než se stačili zavrtat dost hluboko. Co to
říkal jeden z kolonistů? „Dvojkondiční"... Bontainer z toho nebyl moudrý. .
Část stropu se v důsledku palby zhroutila a zasypala nemilosrdného útočníka. Vynořil se nezraněný.
Zdálo se, že pochopil, zeje ostřelován, a že bytosti, které zabil, žádné zbraně

neměly.
„Zapnout automatické cílové zařízení!" štěkl povel Bontainer.
Muž u děla bleskurychle uposlechl.
Bontainer uchopil část stroje a popotáhl antigravovou platformu kus do nejbližší chodby.
„Vypnout impulsní paprskomet. Zpátky, rychle!" zařval.
Tři Pozemšťané prchali chodbami. Po chvíli narazili na nejbližší skupinu.
„Vchod chrání dělo," lapal po dechu Bontainer.
„Nezůstal tam nikdo?" chtěla vědět Arsali.
„Pokouším se zůstat beze ztrát," opáčil kapitán chladně. „Johne?"
„Pane?"
„Pokuste se spolu s Amberem získat od domorodců plán chodeb. Potřebuji zjistit, kde bychom mohli nastražit past."
„Rozumím," řekl John Sanda a táhl Loureňana za sebou.
„Vepředu je opevněná druhá skupina," pokračoval Bontainer. „Je to jediná cesta, jak se k nám dostat. Zablokujeme ji. Zbytek to platí i pro vás, děvce! se stáhne o dalšího půl kilometru. Pokud to půjde, držte se ostře vpravo. Používejte
jen Široké chodby. Nechci ztratit ani jediného muže!"
„Ano, pane!"
„To platí i pro vás, Johne a Ambere," dodal Bontainer.
Obě skupiny pod vedením Aponty a Ferrera se opevnily v ohybu široké chodby. Zbytek Pozemšťanů čekal hluboko uvnitř skalního labyrintu.
Bontainer sledoval smělý záměr. Když po několika minutách přinesl John hrubý náčrtek získaný od domorodců, ukázalo se, že celá řada širokých chodeb vede do jakéhosi kotle, obklopeného kruhovou chodbou. Bontainer si plánek zamyšleně prohlížel. Budeli postupovat šikovně, má jeho plán šanci na úspěch.
•.Potřebují dvě antigravové platformy a dva muže," oznámil Sandovi. „Ti muži budeme my. Až na tuto chodbu," ukázal na náčrtku místo, kde se právě nacházeli, „obsadíme veškeré systémy. Na můj rozkaz se pak palba ze všech zbraní soustředí na toto místo."
John přikývl. Ještě zcela netušil, kam kapitán míří.
„Tady jsou pečlivě chráněné prostory pro mláďata," vysvětloval Bontainer šeptem. Prstem ukázal na kruh, ležící šikmo od středu obrázku.
„Tady, v centru, protivníka zastavíme. Souhlasíte?"
Zaduněla rána.
Mezi halou a místem, kde stáli, se zřítila značná část chodby. Obsluha děl zni
čila strop a zatarasila tak úzkou Šachtu, aby zdržela nepřítele.
„Dělo u vchodu bylo zničeno," hlásil jeden z mužů. Z dálky se znovu ozval

řev nestvůry. Bontainer s Johnem se na sebe ušklíbli.
„Postarejte se, aby se muži rozdělili. Pokusíme se netvora zadržet."
John přikývl a dal se do běhu.
Za třicet vteřin byl zpět po kapitánově boku. Kapitán sledoval pomalý ústup děla.
„Zpátky, rychle!" nařídil střelcům.
Sedm set metrů za ním, v blízkosti líhní, se rozdělilo dvacet skupin. Schovávaly se v ohybech kruhové chodby, obklopující druhou halu. Během pár vteřin byly schopny se vynořit a ostřelovat halu ze všech stran nebo spíš to, co se nacházelo ve středu haly.
Ve skulinách mezi zříceným kamením se objevil kouř. Sanda si na něj posvítil.
„Je na druhé straně," konstatoval věcně.
„To znamená, že ostatní uprchlíky přehlédl. Nechal se sem vlákat. Snad to bude fungovat," odvětil Bontainer potichu.
„Co, pane?"
Galaktický psycholog se usmál.
„Nasadím veškeré síly, které má tohle podzemí k dispozici," slíbil a ztlumil hlas. „Snad to bude stačit. Museí bych se moc mýlit, kdyby..."
V tu chvíli John pochopil, oč kapitánovi jde.
Kamení v chodbě změnilo barvu.
Z černé se stala tmavě rudá, jež žhnula čím dál tím víc a byla stále světlejší. Nakonec se hmota začala roztěkat. Pak se objevily obrysy příšery.
Dvojkondiční zuřivé vyrazil a vztekle zařval.
Bontainer takřka fyzicky cítil, jak z obra vyzařuje nenávist a chuť ničit a zabíjet. Stiskl spoušť.
Paprsek Černou nestvůru zasáhl do místa, které by kapitán označil jako hruď. Gigant se otřásl. Zároveň vypálil i Sanda a snažil se trefit oči.
Nestvůra zvedla jednu ze čtyř paží a zrak si zakryla. Paprsky se odrazily stranou.
„Zatraceně!" vydechl Vivier.
Střílel ze všech sil a stěny chodby se již začínaly tavit. Těžká palba bestii sice dokázala zpomalit, ale rozhodně ne zabít. Bylo snad třeba víc energie?
Pak se obr najednou vrhl kupředu.
Bontainer pootočil dělo a zvedl ruku.
To bylo smluvené znamení. Spolu s Johnem se vrhli na antigravové platformy a prchali. Platformy se rychle vznášely chodbou, zabočily doprava, prolétly další chodbou a pak se zastavily. Byli na místě.
Ani ne padesát metrů před nimi byly místnosti, kde Koňakové kladli vejce a pečovali o svá mláďata. Byla to součást Bontainerova plánu.
„Pozor všem!" zaburácel do mikrofonu. „Za pár vteřin se objeví bestie."

Ze stěny vystrčil hlavu jeden z domorodců, bezvýrazně na něj pohlédl, a zase zmizel.
Řev Dvoj kondičního se nyní ozval ani ne dva metry od nich. Bestie muže přitisknuté ke stěně v naprosté tmě přehlédla. Mířila přímo do haly, z níž vedla přímá chodba k líhním.
„Teď!" zařvali Bontainer s Johnem jednohlasně.
Ve zlomku vteřiny se vynořilo dvě stě padesát ukrytých Pozemšťanů. Halu náhle zaplnily tisíce šlehajících paprsků, z nichž každý v sobě skrýval smrt. Paprsky prolétly tmou a zasáhly monstrum.
Dva muži přitáhli z ohybu chodby dezintegrátor a zahájili palbu.
V kamenném kotli se rozpoutalo peklo.
A...
Domorodci se vrhli do útoku.
Provrtávali se stěnami, stropem i podlahou. Objevovali se ze všech stran jako nezkrotný vodopád, byly jich stovky, tisíce...
První z nich se dostali k útočníkovi. Obr se vztekle otočil, vrhl se na zvířata a odhazoval je pryč. Znovu přitom zařval. Pak ho, snad náhodou, konečně jeden výstřel zasáhl do oka. Pozemšťanům málem praskly ušní bubínky, ale gigant se stáhl.
Bontainer chtěl křičet, ale nevyloudil ze sebe jediný tón. Nechal zbraň klesnout a sledoval, jak se ze sten neustále vynořují další Koňakové.
Pozemšťané se vzpamatovali z překvapení a pokračovali v palbě.
Dvojkondičí zamířil směrem, odkud přicházelo nejméně výstřelů: K líhním!
A Koňakové se na něj vrhli jako šílení.
Obr zkameněl.
Změnil svou buněčnou strukturu a stal se z něj prakticky nezničitelný útvar.
„Už jsem vám vyprávěl," zeptal se Bontainer chraplavě, „že jsem kdysi viděl desku z terkonitové oceli, kterou se provrtal Koňak?" John se tiše, nebezpečně zasmál. „Vyprávěl, kapitáne. Nezapomněl jsem na to."
Domorodci si rovněž byli své podivuhodné schopnosti dobře vědomi. Na mnoha místech se provrtali do ocelově tvrdého těla Dvojkondičního.
Pozemšťané zastavili palbu. Bontainer rychle uvažoval. Pokud Dvojkondiční dokáže změnit své tělo v ocel nebo podobně tvrdou strukturu, není důvodu, proč by nedokázal uskutečnit tentýž proces naopak. Jakmile si uvědomí, že by ho Koňakové mohli zabít, nebude váhat. Kapitán se ípaírně propletl mezi hemžícími se Rolaky, až došel na místo, kde se vznášel iezíntegrátor. Mávl na střelce, aby šel k.němu.
Muž okamžitě pochopil. Společnými silami vlekli stroj mezi útočícími domorodci. Postupovali jen pomalu, ale podařilo se jim proniknout k obrovi až na pět metrů.
j Asi tucet hnědých Koňaků ještě vrtalo v ohromném těle, jehož povrch se

již
začal pohybovat. Vivier Bontainer pečlivě zamířil. Pak vypálil.
Trefil místo, kde žádný Koňak nebyl. Paprsek se ponořil do tkáně, jež právě měnila svou strukturu. Bontainer nepřestával pálit. Domorodci se stáhli. Reflektory ozařovaly místo posledního, rozhodujícího zápasu. Obr se chtěl narovnat. Tělo mel plné ran a Bontainerova zbraň ho dál nemilosrdně ničila. Vivier nepřestával myslet na dva miliony mrtvých a to mu pomáhalo pokračovat. Z Dvojkondičního nakonec zbyla neforemná hromada hmoty, která se už nehýbala.
Kapitán vypnu) dělo a zůstal stát na místě, naprosto vyčerpaný. V uších mu bušilo a po tváři mu stékal pot. Po chvíli si uvědomil, že všude kolem něj je mrtvé ticho. Koňakové zmizeli tak náhle, jako přišli. Před ním se objevil John Sanda.
„Vypadá to, že jsme vyhráli," konstatoval unaveně.
Bontainer se poprvé za dlouhé roky široce usmál.
„Vypadá to tak, Johne," řekl skoro vesele. „Neměl byste pro mé náhodou cigaretu?"
Stáli tak spolu po bok po boku, když se odněkud vynořila Arsali Hingurtová. Nesla malou vysílačku, dost silnou, aby pronikla skálou.
„Bojím se," pronesla tiše, ale bez ironie nebo povýšenosti, „že jsme ještě neskončili, kapitáne." .
Do mikrofonu nahlas řekla:
„Prosím, opakujte, co jste právě viděl!"
Z vysílačky se ozval vzdálený, zkreslený hías: „Zdá se, že se Dolan, z kterého vystoupil černý gigant, dostal mimo kontrolu. Řítí se v obrovských spirálách troskami města a znovu je ničí. Myslím, že budu muset změnit stanoviště. Nouzové volání jsem odvysílal a bylo potvrzeno. Konec!"
„Jaké jsou vaše rozkazy, kapitáne?" zeptala se Arsali se záhadným výrazem ve tváři.
John a Vivier se rozesmáli. Po chvíli se do jejich řehotu přimíchalo pištivé hihňání Oompha Ambera.
„To je luskurní!" zvolal Loureňan.
„Nejdřív se musíme vrátit na povrch," rozhodl Vivier. Mávl na nejbližšího Ronaka.
„Povedeš nás?" požádal ho.
Zvíře několikrát rychle zatočilo hlavou na znamení souhlasu.

8.
Výstup trval čtyřicet pět minut.
Dvě stě padesát Pozemšťanů, z nichž ani jeden nebyl zraněn, šplhalo strmými šachtami, plazilo se úzkými chodbami a s úlevou si vydechlo, když

se chodby konečně trochu rozšířily nebo byly najednou vyšší. Nakonec dorazili k obrovské bráně. Vyhodili ji do vzduchu a když se usadil prach, rozpoznali bývalou elektrárnu, už sto let nepoužívanou. Široká schodiště byla volná, ale betonovou desku zavalenou troskami, zakrývající vchod, muselo provrtat několik Ronaků.
Pak Pozemšťané vyšli ven na světlo.
Lépe řečeno vešli do mrtvého města, jež se zdánlivě probudilo k prapodivnému životu. Z dálky slyšeli burácivý zvuk, jako kdyby se do pohybu dala kolona velikých strojů.
„Dolan se řítí městem," řekla Arsali, stojící mezi Bontainerem a Sandou.
„Kde je vaše spojka?" chtěl vědět Bontainer.
„Přesně to nevím. Ale můžu to nechat velmi rychle zjistit."
Bontainer mávl rukou.
„Přijít Ronaků mnoho," ozval se náhle domorodec. „Já cítit."
Oomph Amber to potvrdil.
„Ronakové vzteklí, moc a moc vzteklí. Pořád ještě pomstít smrt svých bratrů," vysvětloval.
Muži čekali, co se stane. .
Bontainer předpokládal, že se i zde brzy objeví tisíce domorodců.
Zapnul vysílačku a řekl do mikrofonu; „Tady kapitán. Volám pulce."
Minuly tři, čtyři vteřiny.
„Tady člun EX-2333. Slyšíme vás. Jste opět na povrchu, kapitáne?"
„Ano, spolu s více než dvěma stovkami kolonistů. Máte zprávy od EX-2333?"
Ticho.
Pak přišla odpověď.
.„Bohužel ne. Vyzkoušeli jsme všechno. Na její pozici sice něco zaměřujeme, ale nikdo neodpovídá. Bojím se, že jsme ztratili loď a všechny kamarády, kapitáne."
Bontainerova tvář byla kamenná a uzavřená.
„„Skoro jsem to očekával," odpověděl pomalu. „Okamžitě odstartujte, tady ve městě Faberge se pohybuje Dolan, který přišel o pána. Budete muset podpořit domorodce. Střílejte ale, jen když si budete jistí, že nezasáhnete žádného Ronaka, Kdy můžete dorazit nad Faberge?"
„Za pět minut, kapitáne." „Dobře. Buďte opatrní. Konec." „Konec."
Vzduch nad městem se ochladil a vítr zesílil. Muži se opatrně vyšplhali na trosky, aby měli větší rozhled. Rozprostřel se před nimi fantastický, ale nebezpečný obraz: Městem se pohybovala černočerná koule o průměru sto metrů.
Nekutálela se, jak by člověk od koule čekal, ani se nevznášela, nýbrž se řítila na osmi silných nohách, které ničily trosky pod sebou. Kolos si razil

zpustošeným městem cestu rychlostí více než sto kilometrů za hodinu.
Jedno dělo nepřetržitě pálilo. Zdálo se, že se vše na palubě vymklo kontrole, že vše zešílelo.
Ze svého místa Bontainer viděl, že koule za sebou zanechává spirálovité stopy, táhnoucí se od kráteru směrem do města.
„Domorodci!" řekl někdo do vysílačky.
Teď je spatřil i kapitán.
Ronakové se chystali k druhému útoku. Se zvířaty, jejichž inteligenční kvocient ležel pod 45 body, se stala obrovská změna. Sledovala jen jediný cíl a tím cílem bylo „velké vrtací kladivo z nebes", které zničilo jejich rostliny, proměnilo kvetoucí planetu v poušť a nakonec ohrozilo i jejich drahocenná mláďata a stále ještě je ohrožovalo.
Ze skrytých děr, ze spár ve zdech, z otvorů bývalé kanalizace, ze zasypaných parků a sklepení domů, odevšad přicházeli další a další, spojovali se v široké proudy a utvářeli kolem zuřícího Dolana kruh. Byly jich tisíce, statisíce.
„Jdeme za Ronaky," nařídil Bontainer. „Opatrně, ale rychle!"
Do burácivého hluku se přimísil nový zvuk. Pro uši Pozemšťanů to byla rajská hudba: na západě se objevil pulec a přeletěl sotva dvě stě metrů nad nimi.
„Bontainer pulci! Je u děla Keň Scott?"
Radista měl v hlase stín smíchu, když vážně odpovídal:
„Pochopitelně jsme nasadili toho nejlepšího!"
„V pořádku."
Pulec byl právě v nejlepší pozici pro vzdušný útok a ihned zahájil palbu.
Dolan se na místě zastavil. Vypadalo to, jako by narazil na neviditelnou zeď.
To Ronakům stačilo. Zaútočili a jejich
vztek neměl hranice. Vrhli se na černou kouli a provrtali se vnějším pláštěm. Neznali slitování. Vrtali, dokud na druhé straně buď nenarazili na své druhy, nebo nevypadli ven do trosek. V místech, kde vyvrtali díry, se objevovaly plameny a šlehaly modrobílé blesky. Kouli se odlomily nohy a začala se kutálet.
A v lodi mizeli další Koňakové, stovky a tisíce. Dolan byl uvnitř systematicky ničen. Zvířata pustošila vše, co jim stálo v cestě.
Vykonavatelé zahynuli, když domorodci přerušili důležitá spojení. Cenné přístroje zanikly v kouři a plamenech.
Zemřely i stovky Ronaků, když se dotkli kabelů pod proudem nebo vyvolali zkraty. Dovnitř přesto pronikali další. Koule se nepravidelně vyboulila a ztratila tvar.
Buňky začaly odumírat.

Vypadalo to, jako by někdo natřel velkou černou kouli medem, a hodil ji do mraveniště, jenže tito mravenci byli schopni ji naprosto zničit.
Když už byli jen padesát metrů od Dolana, Bontainer pronikající zvířata zadržel.
„Stop!" vykřikl a rozkašlal se, protože mu do plic vnikl prach. „Stop! Velké vrtací kladivo z nebes zničí naše loď!"
Ronakové se opět domluvili beze slov a během pár minut zmizeli. Pulec opisoval nad černou koulí úzké kruhy.
„Kapitán všem. Zpátky! Pulec Dolana
zničí nebo spíš to, co z něho zbylo. Odstup nejméně dvě stě metrů!"
O pět minut později se Keň Scott připravil k rozhodujícímu úderu a čtvrt hodiny poté vyřídili Pozemšťané ručními zbraněmi poslední zbytky napůl organické a napůl syntetické struktury.
A když slunce začalo mizet za horizontem, došlo k vytouženému radiokontaktu.
Křižník Solární flotily se chystal přistát.
Poblíž ramp křižníku solární třídy postávalo jedenáct osob a tiše spolu hovořily.
John Sanda byl opět po kapitánově boku. Oba vypadali vyčerpaně. Kapitán křižníku a jeho první radista si s neskrývanou zvědavostí prohlíželi Loureňana, který si nedbale hrál s něčím „ztraceným" odznakem. Keň Scott, nedokázal odtrhnout oči od Arsali Hingurtové. Na palubu právě nakládali zraněné kolonisty. Pulec z EX-2333 už parkoval v lodním hangáru.
„Rozuměl jsem," prohlásil Francy Beríoofa, kapitán křižníku. „Vy vůbec netušíte, koho jste porazili. Později vám všechno podrobně vysvětlím. Našli jsme pozůstatky vaší lodi, kapitáne. Bohužel, nikdo to nepřežil."
Vivier Bontainer sklonil hlavu. Všichni mlčeli.
„Odstartujeme za hodinu," řekl pak radista z křižníku. „Přistaneme na základně osmdesát světelných let odsud. Mají tam všechno, co budete potřebovat."
„Proč . . . proč právě tahle planeta? Proč zrovna Roanoke, Gieseler a Amfora? Proč musely dva miliony lidí v soustavě Kyrou zemřít?" zašeptalaArsali Hingurtová. Bontainer potlačil náhlý impuls přistoupit blíž a vzít ji do náručí. Nezdálo se, že by si to přála.
. „Nevíme," odpověděl jí kapitán křižníku. „Víme jen, že Dolani napadají vi, bračními zbraněmi prakticky všechny oblasti Impéria a páchají obrovské škody. Flotila je nepřetržitě v akci. Některé z nich jsme sestřelili," . :
„Dvojkondiční už několik dní útočí na í vnější oblasti Solárního impéria," ozval / se radista, „a ničí je. Nemůžeme dělat)• nic jiného než létat, létat a zaměřovat. i Tak je to, kapitáne Bontainere."
„Velmi, velmi luskurní," prohlásil : Oornph tiše a odkašlal si.

Nikdo si ho nevšímal. i Za padesát pět minut křižník odstartoval, opustil soustavu a vraky EX-2333 •, a nákladního křižníku nechal daleko za sebou.
Paluba třicet dva:
Oomph Amber a Vivier Bontainer stáli v prázdné chodbě ozařované slabým nočním světlem. Tiše spolu rozmlouvali.
„Co mám dělat, Ambere?" ptal se Vivier.
Amber se nehlučně zachichotal.
„Co máš na mysli, Viviere?" opáčil.
„To ty moc dobře víš," prohlásil kapitán bez lodi. Působil méně jistě, ale i méně uzavřeně než obvykle. A rozhodně mnohem živěji, než před čtyřiadvaceti hodinami.
„Vím," souhlasil Loureňan. „Na tvém místě bych si s ní zkusil promluvit a všechno jí vysvětlit. Všechny ty věci, které se s tebou děly po smrti tvé ženy a dětí."
Bontainer popadl přítele za rukáv.
„Vždyť ty mluvíš naprosto plynným interkosmem!" pronesl ohromeně.
Amber se nervózně zahihňal.
„Jen teď, krátce. Srozuměno?"
Bontainer přikývl.
„Rozumím. Takže si s ní mám promluvit?"
„Ano. Čeká, až to uděláš. Přátelé jejího otce jsou její přátelé. Ty jsi ztratil všechno, ona ztratila všechno. Rozpůlená bolest je dvojitá veselíce. Srozuměno?"
Bontainer na přítele nechápavě pohlédl, potřásl hlavou, otočil se podpatku a tichými, ale rychlými kroky zamířil pryč. V úzké boční chodbě vyhledal na dveřích jisté číslo. Zazvonil. Chladný, jasný hlas řekl: „Pojďte dál, kapitáne Bontainere. Cekala jsem na vás."
Dveře se otevřely a Bontainer vešel dovnitř. Nad malým psacím pultem svítila lampa, a Arsali mu hleděla vstříc. Hověla si v křesle, nohy přitažené k hrudi, a mlčela. Bontainer ze sebou zavřel a přistoupil k ní blíž.
Loureňan se nahlas zachichotá! a řekl: „To je megar. Srozuměno?"
Pak sáhl do kapsy a spokojeně si prohlížel lesklou pětisolarovou minci, kterou „našel". Na téhle lodi, kde ho nikdo nezná, se určitě najde spousta věcí, co se budou třpytit stejně luskurně jako tahle kulaté věcička.

Hans Kneifel PLANETA MLČENÍ
Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 352, ISSN 121279900
Z německého originálu Der Planet děs todlichen Schweigens, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Michaela Škultéty. Vydal jako svou čtyřtisící dvoustou šestou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.